

xonar

jaargang 13 | nr. 1 | juli 2022

XPEDITIE

PLEEGZORG

OMGAAN MET PSYCHISCHE
KLACHTEN BIJ JONGEREN

NÉT DAT BEETJE EXTRA
- STICHTING VRIENDEN
VAN XONAR

LEVENSLUST VOOR TWEE
ERVARINGSVERHAAL MARIËL VOS

ZOMER

XPEDITIE is een uitgave van xonar

www.xonar.nl

INHOUDSOPGAVE

OMGAAN MET

psychische klachten bij jongeren

Lees verder op pagina 6

LEVENSLUST VOOR TWEE

Ervaringen uit het leven van Mariël Vos

Lees verder op pagina 12

NET DAT BEETJE EXTRA

De stichting Vrienden van XONAR

Lees verder op pagina 31

COLOFON

Xpeditie is een gratis magazine over XONAR pleegzorg en verschijnt gemiddeld twee keer per jaar.

Redactie

Rachel Lemlijn, Arthur Janssen, Eefje van Hombergh, Cora Aussems, Edith Deckers en Lindy Sevriens

Opmaak & eindredactie

Afdeling communicatie XONAR

Oplage

1000 exemplaren

en verder...

- 3 Een stoere, oudere zus
- 4 Opa en oma als veilige haven
- 6 Omgaan met psychische klachten bij jongeren
- 11 Terugblik
- 12 Levenslust voor twee
- 16 Uitgelicht - XONAR CLAS
- 18 Kinderrechten - het verdrag
- 24 Het recept van...
- 25 Column van een pleegmoeder
- 26 Eerste ervaringen levensboek
- 28 Iedere jongere heeft recht op onderwijs
- 31 Net dat beetje extra
- 35 Zoekertjes
- 36 Ervaringsdeskundige Naomy strijdt tegen kindermishandeling
- 38 Twee pleegmoeders
- 40 De POR over de LOPOR
- 42 Hoe lang mag ze nog blijven?
- 44 Bereikbaarheid XONAR
- 46 Agenda

Kopij aanleveren

Wilt u een redactionele bijdrage leveren voor Xpeditie? Dat kan! U kunt kopij aanleveren via xpeditie@xonar.nl

Heeft u vragen hierover? Bel dan naar de afdeling Communicatie: **043 - 604 59 37**

EEN STOERE, OUDERE ZUS

Beste pleegouders,

Mijn eerste ervaring met pleegzorg had ik als klein meisje. Toen ik een jaar of 4 was, kwam de toen 14-jarige Maria elk weekend bij ons logeren. Ik had toen natuurlijk geen idee, maar ik vond het wel wat, zo'n stoere, oudere zus die met mij kwam spelen.

Pas veel later ben ik gaan beseffen waarom Maria in een internaat woonde en niet thuis kon wonen. Ik kan niet anders zeggen dan dat die ervaring onder mijn huid is gaan zitten. Dat ik zoveel jaren later zelf pleegmoeder zou worden en als manager verbonden zou zijn aan pleegzorg, had ik toen natuurlijk nooit gedacht.

Helaas weet ik niet wat ons gezin in die tijd voor Maria heeft betekend. Zij is inmiddels overleden en ik heb het haar nooit kunnen vragen. Ik hoop in ieder geval dat we haar een veilige, warme plek hebben kunnen bieden, waar ze graag was. Net zoals ik hoop en weet dat jullie dat bieden als pleegouders aan jullie pleegkinderen.

We zien helaas dat landelijk gezien het aantal pleegouders binnen Nederland daalt en ook bij XONAR merken we een daling op. In 2021 zijn in Nederland 2.297 nieuwe pleegouders ingeschreven. Dat is 13% minder in vergelijking met 2020. Daardoor is het tekort aan pleegouders groter geworden. Deze cijfers komen uit de Factsheet Pleegzorg 2021 van Pleegzorg Nederland, onderdeel van de brancheorganisatie Jeugdzorg Nederland. Door een tekort aan pleegouders duurt het helaas langer voordat er een passende plek gevonden is. Het risico bestaat dan dat kinderen vaker doorgeplaatst worden. Iets wat we uiteraard met zijn allen willen voorkomen.

Ook binnen XONAR merkten we in 2021 het effect van de coronapandemie. De coronamaatregelen hebben veel invloed gehad op ons werk en zeker ook op de werving van nieuwe pleegouders. Voor belangstellenden die overwogen om pleegouder te worden, hebben de lockdowns en andere beperkingen, waaronder thuisonderwijs, een rol gespeeld. Nu alle beperkingen voorbij zijn, hopen we een inhaalslag te kunnen maken in de werving van nieuwe pleegouders, want dat is heel hard nodig.

En natuurlijk vergeten we daarbij ook onze huidige pleegouders niet. We waarderen ontzettend hoe jullie zich inzetten voor jullie pleegkinderen. We zijn aan het bekijken of het gaat lukken om dit jaar weer een mooie activiteit te organiseren tijdens de Week van de Pleegzorg. Mocht een en ander ons toch weer gaan tegen zitten, dan zullen we hiervoor uitwijken naar het voorjaar, maar daarover houden we jullie zeker op de hoogte!

Voor nu nogmaals bedankt en tot ziens!

Hartelijke groet,

Tamara Arets
Manager Verblijf

Opa en oma als veilige haven

Toen oma tijdens het douchen van Diego blauwe plekken zag, was dat het begin van een pijnlijke en moeizame periode. Maar het welzijn van de kleinkinderen heeft Karl en Miranda Beks uit Maastricht de kracht gegeven door te zetten. Inmiddels zijn ze voogd van hun kleinkinderen Diego (12) en Jayden (11). 'We hebben geen seconde getwijfeld of we onze kleinkinderen in huis zouden nemen. Hun veiligheid was voor ons het allerbelangrijkste.'

Karl en Miranda zijn dolgelukkig als hun dochter moeder wordt. Vanaf het begin passen ze veel op hun kleinkinderen en zijn ze nauw betrokken bij ze. Dit is een prachtige tijd. Maar helaas verandert dit in één klap op het moment dat Miranda ziet dat Diego bont en blauw is. Omdat Miranda en Karl direct vermoeden dat er sprake is van mishandeling, gaan ze naar de huisarts voor raad. Daar is het balletje gaan rollen. De vader van

Diego en Jayden blijkt zowel zijn kinderen als zijn vrouw te mishandelen. De situatie is onhoudbaar en leidt tot een scheiding. Als Miranda's en Karls dochter een nieuwe relatie krijgt, met een vrouw, lijkt het tij gekeerd. Maar niets blijkt minder waar, ook deze nieuwe vriendin maakt zich schuldig aan mishandeling. Dit hakt er ongelofelijk hard in. Niet lang daarna worden Karl en Miranda gebeld door de ambulante jeugdhulp met de vraag of

hun kleinzonen bij hen kunnen komen wonen. Vooralsnog tijdelijk. Daar hoeven ze niet over na te denken. Voor hen is het vanzelfsprekend dat ze Diego en Jayden een veilig thuis bieden.

'We zijn nu 4 jaar de officiële pleegouders van Diego en Jayden en sinds kort zelfs hun voogd. We voelen ons altijd nog meer opa en oma dan papa en mama. Dat wij dit voor onze kleinkinderen doen, vinden we heel normaal. Het is ook geen zware opgave of zo. Natuurlijk heeft het grote impact op ons leven en leveren we een stuk van onze vrijheid in. Maar tegelijkertijd genieten we van het feit dat we zoveel tijd met ze door kunnen brengen. Ze blijven hier welkom zolang ze willen. We zijn ook heel blij met de steun die we krijgen van de hulpverleningsinstanties. In het begin was het lastig om de juiste informatie te vinden waar we terecht konden. Maar toen de problematiek duidelijk was, hebben we veel hulp gekregen van jeugdzorg, kinderbescherming, Xonar en school. Nu hebben we vooral nog veel contact met Xonar en die geven zo'n goede ondersteuning. Bovendien zijn het stuk voor stuk professionele en fijne mensen die daar werken. We zijn ze allemaal heel dankbaar.'

Karl en Miranda hebben hun leven ingericht naar de kinderen. Miranda gaat altijd heel vroeg naar haar werk en dan brengt Karl de kinderen naar school. Miranda haalt ze dan weer uit school. Als het nodig is, werkt Karl vanuit huis zodat hij er kan zijn voor de kinderen.

Als Karl en Miranda anderen een advies moeten geven, zouden ze zeggen: 'Zet jezelf opzij en zorg voor het kind dat het zo hard nodig heeft

om in een veilige omgeving op te groeien. Je kunt echt het verschil maken voor zo'n kind.' De vanzelfsprekendheid en positiviteit raakt me.

Terwijl ik met Miranda en Karl spreek, zit Diego ontspannen te gamen op de bank. Als ik hem vraag wat hij ervan vindt om bij opa en oma te wonen, zegt hij: 'Leuk! Ze zijn heel aardig en lief voor ons en zorgen voor alles wat we nodig hebben.' Diego lijkt zijn nare verleden een plekje gegeven te hebben. Hij heeft hier therapie voor gevolgd. Hij zit nog op dezelfde basisschool en het gaat goed. Hij zit nu in groep 8 en gaat volgend jaar naar de middelbare. De keuze naar welke school hij hierna gaat, is gemaakt. En de nieuwe fiets is al besteld. Hij heeft er zin in. 'Jayden is een heel lieve en aanhankelijke jongen, die het altijd goed wil doen voor een ander. Hij zegt meerdere keren per dag dat hij graag bij ons woont en van ons houdt, maar van oma het meest zegt hij er altijd grappend achteraan. Dan smelt je toch!' zegt Miranda. Karl en Miranda zijn trots op allebei hun kleinkinderen. Hun liefde voor de kleinkinderen is voelbaar. Diego en Jayden zien hun moeder nu eens per twee weken. Maar altijd in aanwezigheid van opa en oma. 'Onze dochter heeft inmiddels een nieuwe vriendin en een nieuwe baby. Natuurlijk laten we haar in haar waarde, maar we maken ons wel zorgen over haar. Ze is een volwassen vrouw die zelf aan haar problemen moet werken. Gelukkig is ze heel erg meewerkend richting ons. We zijn in ieder geval ontzettend blij dat er nu rust heerst binnen ons gezin. We zien de toekomst dan ook met vertrouwen tegemoet.'

Omgaan met psychische klachten bij jongeren

Wist u dat jaarlijks 1 op de 5 jongeren te maken krijgt met psychische klachten? Door de Corona-tijd ligt dit percentage nog hoger. Dit maakt dat het vroegtijdig kunnen herkennen van psychische klachten bij tieners en pubers belangrijker is dan ooit!

Jongeren die uit huis zijn geplaatst en in een pleeggezin wonen, hebben meer risico om psychische problemen te ontwikkelen. Dat wil niet zeggen dat dit ook gebeurt, maar de kans is groter dan bij jongeren die thuis wonen en geen ingrijpende ervaringen hebben opgedaan. Risicofactoren voor het ontwikkelen van psychische problemen zijn onder andere het opgroeien in armoede, het hebben van een ouder met psychische klachten, het ontbreken van een steunend netwerk (zoals een begripvolle mentor op school) en het meemaken van life-events (ingrijpende ervaringen). Twee jongeren kunnen precies dezelfde ingrijpende ervaring meemaken en er toch verschillend op reageren. De een kan psychische klachten ontwikkelen terwijl de ander dit niet doet. Dit kan onder andere te maken hebben met biologische factoren en met de veerkracht die je hebt.

Dit najaar gaan 30 pleegzorgmedewerkers de training 'Youth Mental Health First Aid' volgen, een training die in 2000 in Australië is ontwikkeld door een verpleegster die in een depressie terecht

kwam. Toen ze er later met haar omgeving over sprak, zeiden veel mensen: "we hadden dat wel een beetje zien aankomen bij jou, maar we wisten niet wat we tegen je moesten zeggen". Het verbaasde haar dat niemand daar met haar over durfde te praten en besloot, nadat ze haar depressie overwonnen had, een training te ontwikkelen zodat mensen uit de omgeving van mensen met psychische problemen konden leren hoe ze hiermee kunnen omgaan. Haar man was wetenschapper en heeft de training wetenschappelijk onderzocht en gemeten wat de effecten waren. Inmiddels zijn we meer dan 20 jaar verder en is de training in meer dan 25 landen, waaronder ook Nederland, ingevoerd en erkend als effectief.

We spreken over deze training met Judith van Witsen, werkzaam als preventiemedewerker bij Mondriaan en coördinator van de training. Zij vertelt enthousiast over deze training.

Youth Mental Health First Aid (MHFA) is een soort EHBO-cursus waarbij je leert eerste hulp te verlenen aan jongeren met psychische klachten. In de training krijg je informatie over psychische klachten zoals depressie, angstklachten, eetstoornissen, problematisch middelengebruik, trauma, zelfbeschadiging, suïcidaal gedrag en nog veel meer. Daarnaast worden er vaardigheden aangeleerd om met de jongere het gesprek

aan te gaan. Belangrijk is dat je goede vragen leert te stellen en dat je vooral niet meteen met oplossingen moet komen, maar gewoon moet luisteren naar het verhaal van de jeugdige. Je leert ook hoe je kunt handelen als iemand in een crisissituatie verkeert. Of hoe je iemand kunt stimuleren om hulp te zoeken.

Het effect van de training is dat de deelnemers leren hun houding jegens psychische klachten te verbeteren, dat ze hun eigen vooroordelen herkennen en kunnen parkeren, dat ze hun kennis vergroten en dat ze praktische gespreksvaardigheden leren. De training werkt met een bepaald model dat je richtlijnen geeft over hoe je het gesprek kunt aangaan.

Judith geeft als voorbeeld dat je bij een jongere die een been breekt weet dat hij tijdelijk niet met de sportles op school kan meedoen en dat hij aan de kant blijft zitten. Iedereen weet hoe hij met deze jongere moet omgaan. Maar bij een jongere die het psychisch moeilijk heeft, zie je dat niet direct en weet je ook niet meteen wat je moet doen. We zijn als volwassenen geneigd om naar oplossingen te zoeken, maar wat de jongere nodig heeft is dat er naar hem geluisterd wordt zonder oordeel. Je hoeft niet altijd direct in actie te schieten, maar aan de ander vragen wat hij nodig heeft en wie hem kan ondersteunen. Veelal weten jongeren dit echter nog niet en kan een laagdrempelig gesprek soms ook al voldoende zijn.

Mondriaan biedt naast individuele behandeling voor jongeren ook een aantal cursussen/ groepen aan. Judith geeft uitleg over een aantal van deze cursussen die ook voor pleegkinderen helpend kunnen zijn:

KOP/KOV

Kinderen van ouders met psychiatrische problematiek en Kinderen van ouders met verslavingsproblematiek. Deze cursus is voor kinderen en jongeren in diverse leeftijdsfasen. Afgestemd op de leeftijd van de kinderen in de groep wordt er gesproken over hoe het is als je vader of moeder psychische problemen heeft of verlaafd is en welke gevolgen dat heeft voor het gezin of voor het kind. Vaak nemen de kinderen bepaalde verantwoordelijkheden over van de ouders, zoals voor het huishouden of voor de jongere broertjes en zusjes zorgen. Praten met leeftijdsgenoten die hetzelfde meemaken kan helpen om beter met de eigen situatie om te gaan. De kinderen/ jongeren vinden herkenning, steun en begrip bij elkaar en merken dat ze niet de enige zijn en dat de schuld van de problemen niet bij hen ligt. De bijeenkomsten geven antwoord op vragen die bij kinderen en jongeren leven zoals:

- Wat is er aan de hand met mijn vader of moeder?
- Is er iets aan te doen?
- Is het erfelijk? Kan ik het ook krijgen?
- Hoe kan ik mijn eigen leven oppakken?

Piep zei de muis

Deze cursus is voor kinderen van 4 tot 8 jaar en hun ouders, die extra steun nodig hebben omdat er thuis of in hun omgeving veel stress en spanningen zijn. Kinderen weten zich vaak geen raad met situaties waarin bijvoorbeeld een ouder, broertje of zusje langdurig ziek is, een ouder psychische problemen heeft, een ouder problemen heeft door het gebruik van middelen, ouders die gaan scheiden, als er veel ruzie is of als iemand uit het gezin overlijdt.

Als ouder wil je problemen het liefst voor je kind verbergen, maar kinderen hebben altijd in de gaten dat er iets aan de hand is. In dit soort situaties heb je misschien ook niet de rust en de ruimte om extra aandacht voor je kind te hebben. En juist door er niet over te praten, gaan kinderen van alles fantaseren.

Voor kinderen die nog niet goed begrijpen wat er aan de hand is, kan dat heel verwarrend zijn. Zeker als de spanning en stress langer duren, reageren kinderen daar op. Ze worden stil of juist heel boos en dwars. Kinderen kunnen bang zijn om te gaan slapen of alleen gelaten te worden of plassen (weer) in bed. Vaak denken kinderen dat alles wat gebeurt door hen komt. Ze voelen zich schuldig en denken: "als ik maar lief ben, dan wordt mijn moeder wel beter" of "het is mijn schuld dat papa en mama zo boos op elkaar zijn". Sommige kinderen nemen een rol op zich waar zij nog helemaal niet aan toe zijn, bijvoorbeeld door voor hun ouders te zorgen.

Bij 'Piep' merkt het kind dat hij of zij niet de enige is waar het thuis wat anders gaat dan bij anderen. Het kind leert op een speelse manier dat het niet door hem of haar komt wat er gebeurt, eigen gevoelens en emoties te ervaren en er mee om te gaan en vaardigheden om makkelijker met de thuissituatie om te gaan.

Piep de muis, een handpop, vertelt over wat hij meemaakt en nodigt de kinderen uit om samen met hem oplossingen te zoeken. Piep heeft het over bang, boos, verdrietig en blij zijn.

De kinderen leren intussen ook ontdekken waar ze goed in zijn en oefenen wat ze het beste in moeilijke situaties kunnen doen. Het kind krijgt een schatkist waarin iedere week een schat komt die daarbij kan helpen. 'Piep zei de muis' is een club waar kinderen plezier hebben, vriendjes maken en even iets helemaal voor zichzelf hebben. Er zijn 15 wekelijkse bijeenkomsten voor de kinderen en voor de (pleeg-) ouders zijn er 5 bijeenkomsten waarin wordt verteld wat de kinderen doen in de club en wordt er samen naar oplossingen gezocht voor zaken waar je in de opvoeding tegenaan loopt.

Judith vertelt nog over een aantal andere mogelijkheden waar jongeren met psychische problemen terecht kunnen:

1

Bij de Praktijk Ondersteuner van de Huisarts (POH). Dit is iemand die opgeleid is in GGZ-problematiek en die laagdrempelig met jongeren kan praten over hun problemen. Dit is eerstelijns zorg en bestaat uit een aantal gesprekken. Zij kunnen doorverwijzen als ze denken dat er meer hulp nodig is.

2

Anoniem chatten: Pleegouders kunnen gebruik maken van het nieuwe Chatspreekuur 'Psychische Klachten bij Pubers' met experts van Mondriaan Preventie. Dit chatspreekuur vindt elke week plaats op dinsdagochtend tussen 10.00 en 12.00 uur en donderdagavond tussen 20.00 en 22.00 uur via www.cjg043.nl. Ouders of pleegouders die zich zorgen maken over bepaalde emoties of gedrag van hun puber kunnen hier hun vragen stellen en worden eventueel doorverwezen. www.cjg043.nl

3

@ease: een mooi initiatief door en voor jongeren om anoniem te praten over alles waar je mee zit, zoals stress, eenzaamheid, depressie, onzekerheid, drugsgebruik, een onveilige thuissituatie of iets anders. Het zetten van de eerste stap om het over je problemen te hebben, is voor de meeste mensen best lastig. Je wilt het graag zelf oplossen of je durft het er niet met vrienden of familie over te hebben. Dan kan het juist fijn zijn om met iemand te praten die je verder niet kent en waar je geen verplichtingen bij voelt. Dat kan bij @ease in Maastricht, Heerlen of Sittard. Het is heel laagdrempelig en het wordt gerund door jongeren die zelf ook ervaringen hebben gehad met psychische problemen. Ze hebben een cursus gevolgd om met jongeren in gesprek te gaan. Een ander voordeel is dat er geen dossier wordt aangemaakt en dat het anoniem is. Als de jongeren vinden dat je meer nodig hebt dan alleen een gesprek zullen zij dit met jou en met een beroepskracht bespreken en kan er doorverwezen worden naar meer hulp. www.ease.nl

TERUGBLIK

Op zondag 3 april mochten cliënten en pleeggezinnen van XONAR de wedstrijd Fortuna-Heracles bijwonen. Een mooi initiatief van Fortuna die met deze G-Vrienden wedstrijd laat zien dat ze het belangrijk vinden dat iedereen mee kan doen. De gasten werden verwelkomd met toepasselijke XONAR-Fortuna sjaals. Helaas stond het geluk niet aan Fortuna's zijde en verloren ze deze wedstrijd met 0-2. Fortuna, bedankt voor deze gelegenheid om dit sportief evenement bij te mogen wonen.

Een van de pleeggezinnen die aanwezig was sprak ik enkele weken na de wedstrijd. Het blijkt een waar voetbalgezin! Beide pleegouders hebben elkaar leren kennen op het voetbalveld en de liefde bloeide op. Pleegmoeder Elma heeft jarenlang damesvoetbal gespeeld tot haar kruisband scheurde. Daarnaast was ze trainster van de F-jes. Pleegvader Math is trainer van de jeugd onder 11 en mede trainer van het team waar pleegzoon Milan in speelt. Daarnaast organiseert hij voor de voetbalclub het jeugdkamp. Milan woont sinds zijn 10e in het pleeggezin van Math en Elma, hij is toen ook begonnen met voetbal en speelt inmiddels in de JO-15.

Spelplezier

We blikken kort terug op de wedstrijd, pleegvader kon niet mee, hij moest op de honden letten. Dit is ook een van de redenen waarom ze niet zo snel een wedstrijd bezoeken. Het gezin kijkt echter graag voetbal dus des te leuker dat ze een keer naar het stadion konden gaan. Elma: 'Het was een leuke dag, echt fijn dat Fortuna dit heeft aangeboden.' Het gesprek gaat al snel weer over jeugdvoetbal. Math benoemt: 'Het gaat mij als trainer vooral om het spelplezier van de kinderen, ik benoem altijd dat ze drie opdrachten hebben: aanvallen, verdedigen en plezier maken. Iedereen moet evenveel aan het voetballen komen, ook de kinderen die minder goed zijn.' Milan: 'Soms kom je een scheidsrechter tegen die voor de tegenpartij is, dat is echt niet sportief. Voor de rest vind ik het wel leuk, zeker omdat ik met een vriend samen in het team zit.'

Hoe houd je het plezier er in, waar geniet je van?

Elma: 'Sport an sich, het sociale aspect, de contacten, daar geniet ik van. Ik speelde het spel zelf ook graag maar door de blessure werd dit abrupt gestopt.'

Math: 'De belevenis, lekker ballen, ik geniet van de energie die kinderen er in steken. Eerlijk gezegd kijk ik liever naar de kinderen dan dat ik naar een grote club ga kijken.'

Levenslust voor twee

Mariël werd geadopteerd vanuit India toen ze vier maanden oud was. Een adoptie die gesteund werd door de kerk, zowel op financieel als maatschappelijk vlak. Helaas bleken haar adoptieouders helemaal niet in staat om voor haar te zorgen. Daarna kwam Mariël in aanraking met pleegzorg, zij vertelt hier haar verhaal.

Mariël is 11 als ze fulltime bij haar pleegouders gaat wonen. Daar gaan echter heel wat jaren van fysieke en geestelijke mishandeling door haar adoptieouders aan vooraf.

‘Mijn ouders waren laagbegaafd. De kerk zorgde ervoor dat zij ook een kindje konden adopteren. Natuurlijk was de procedure 39 jaar geleden ook wel anders dan nu. Mijn ouders waren niet in staat om voor mij te zorgen. Ik kreeg continu te horen hoeveel spijt ze hadden van de adoptie en toen ik 6 jaar was kon ik al precies aan iedereen vertellen hoeveel ik gekost had. Ook als vriendinnetjes op school vroegen wat ik van Sinterklaas had gekregen, vertelde ik ze dat ik niets had gekregen omdat ik al zo veel had gekost voor mijn ouders’, vertelt Mariël.

Onzekerheid

Ze wordt in die tijd met enige regelmaat door haar juf mee naar huis genomen als haar ouders haar niet ophalen van school. ‘Ik had even geen zin in je’ krijgt ze daarna dan te horen van haar moeder. Ze gaat vaak bij vriendinnetjes spelen, maar ook dan is het de vraag of ze wel opgehaald zal worden:

‘Ik leefde continu in onzekerheid. Komt mijn moeder me wel van school halen? Zal ik wel worden opgehaald als ik ergens ga spelen? Zullen ze weer boos op me worden? Zullen ze me weer slaan?’

Als Mariël zo’n 8 jaar oud is, voelt ze zich ‘s ochtends niet lekker. Ze moet overgeven, pal over haar net gewassen trui. Haar moeder wordt heel boos op haar, geeft haar een klap en sluit haar, voor de zoveelste keer, op in het schuurtje in hun tuin. Uit paniek geeft Mariël nog een keer over en bonst ze met haar handen op het raam. Niet veel later staat de politie voor de deur en gaat het balletje rollen.

‘Ik kreeg op dat moment de keuze. Wilde ik hier blijven wonen of niet? Ik was ondanks de hele situatie ontzettend loyaal naar mijn ouders toe, dus natuurlijk wilde ik blijven. Ik gaf mezelf de schuld van het feit dat ze zo’n spijt van de adoptie hadden, iets dat ik dagelijks te horen kreeg. Ik wilde mijn ouders alleen maar gelukkig maken, legt Mariël uit.

Pleegzorg

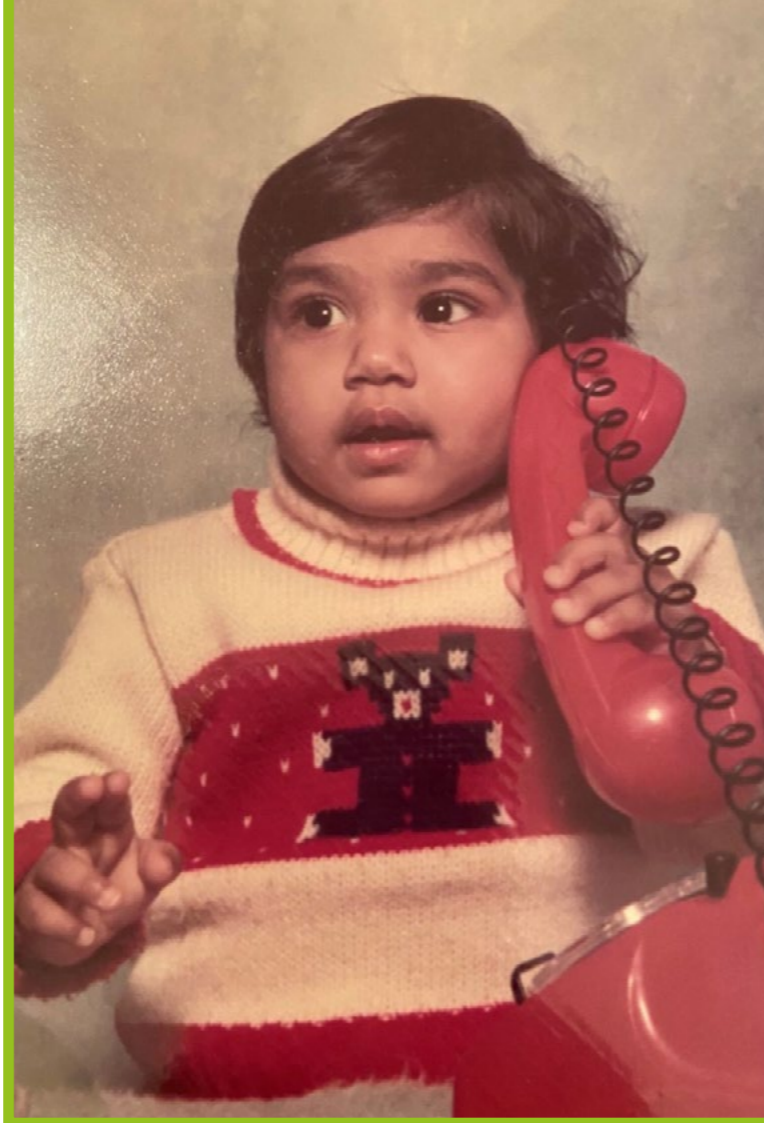
Wel wordt dagpleegzorg opgestart, een vorm van pleegzorg waarbij Mariël na school en tot na het avondeten bij een pleeggezin was. Dit om zowel haar als haar ouders meer rust te geven. Dit hielp helaas niet en zorgde alleen nog maar voor meer beschuldigingen vanuit haar ouders.

‘Naïef en jong als ik was dacht ik, ik ben hier gekomen vanuit India dan kan ik vast ook wel weer terug. Ik had mijn rugzakje ingepakt en liep naar beneden. Daar kondigde ik aan dat ze me maar op de trein naar India moesten zetten. Ik werd alleen wat spottend aangekeken en er werd niets mee gedaan. Kort daarna kreeg ik bij het ontbijt te horen dat ik over een uurtje opgehaald zou worden door mijn pleegmoeder en ik niet meer terug zou komen. Ik heb tijdens dat uur wel 100 keer sorry gezegd en gevraagd of ik alsjeblieft mocht blijven’, vertelt Mariël.

Mariël woont vanaf dat moment fulltime bij haar pleegouders. Ontzettend fijne mensen volgens haar, maar ze vindt het heel moeilijk om hun liefde en genegenheid te accepteren. Ze sloot zich af voor hun liefde. Er wordt een bezoeksregeling opgesteld met haar ouders, maar haar ouders geven keer op keer aan hoe erg Mariël hen teleurgesteld heeft. Als ze 14 is besluit ze dat het genoeg is en verbreekt ze, via de rechtbank, het contact.

Keuze

De jaren daarna merkt Mariël dat ze anders is dan haar leeftijdsgenoten. Ze heeft bijvoorbeeld geen vriendje zoals veel van vriendinnen wel hebben. Ze voelt zich anders, als enige pleegkind in de klas:

‘Ik lag op een avond in bed en dacht, ik ben gewoon niet gelukkig. Misschien moet ik er maar niet meer zijn. Dit idee werd steeds concreter, maar hoe dichterbij dit in de buurt kwam, hoe meer de twijfel toesloeg. Ik bedacht me opeens ook dat als ik er niet meer zou zijn, ik nooit moeder zou kunnen worden. Ik moest voor mezelf een keuze maken en als ik zou kiezen voor het leven moest ik daar van mezelf vol voor gaan. Gelukkig heb ik daarvoor gekozen.’

Een jaar later start ze met haar studie en gaat ze op kamers. Dit wordt een ontzettend fijne periode voor Mariël. Een periode waarin ze voor de eerste keer echt zichzelf leert kennen:

‘Ik ben wel 1000x gevallen, maar ook 1000x weer opgestaan. Ik kijk vol trots op die periode terug, die heeft me echt gevormd tot wie ik ben. Ik kwam er soms op maandag achter dat ik dinsdag geen geld meer zou hebben. Maar ik ben altijd weer opgekrabbeld. Mezelf op die manier leren kennen en de wereld ontdekken was heel waardevol.’

Geluk

Mariël krijgt een vriend en raakt zwanger. Ze vindt het fantastisch om moeder te zijn, maar de onzekerheid slaat op sommige momenten toe. Op die momenten belt ze haar pleegmoeder:

‘Ik was dan vaak in paniek. Wat als ik hetzelfde zou doen als mijn adoptie moeder? Mijn pleegmoeder stelde me dan gerust. Adem in, zei ze dan, je bent niet uit haar buik geboren, je hebt haar genen niet. Dit heeft ze wel 100 keer tegen me gezegd toen mijn zoontje klein was. Zo vaak dat ik het zelf durfde te geloven en uiteindelijk die zekerheid voelde en kon genieten van het moederschap. Zonder mijn pleegmoeder had ik het nooit gered.’

Het contact met haar adoptieouders is, ondanks diverse pogingen vanuit Mariël, nooit meer hersteld. Daar heeft ze inmiddels vrede mee. Mariël besluit te kiezen voor geluk. Ze wil alles uit het leven halen en leeft, volgens haar vriendinnen, voor twee. Ze wil iedereen meegeven dat er altijd een weg omhoog is. Je kunt nog zo vaak vallen, er is altijd een manier om weer op te krabbelen. Dit geeft ze mee aan haar zoon, haar vrienden en tegenwoordig ook aan de mensen die haar lezingen bezoeken.

XONAR heeft in het najaar een lezing geboekt van Mariël waarin zij meer deelt over haar leven en haar ervaringen met onder andere pleegzorg. Een ding wat zij alvast mee wil geven aan pleegouders?

‘Geef het pleegkind de tijd. Kinderen moeten zo wennen aan de situatie, ze staan vaak nog helemaal niet open voor alle liefde die jij hebt. Geef het tijd, geef het rust en dan komt het vaak vanzelf’, aldus Mariël.

Lezing 3 oktober 2022

Vindt u het leuk om de lezing van Mariël te bezoeken op 3 oktober aanstaande om 19.30 uur in de Aula op de Severenstraat te Maastricht? Dan kunt u zich aanmelden via pleegzorg@xonar.nl. U kunt ook alvast vragen die u heeft toesturen aan Mariël via vosmariel@gmail.com.

Uitgelicht - XONAR CLAS

XONAR biedt naast pleegzorg nog een breed aanbod aan hulpverleningsvormen aan. In deze Xpeditie laten we u kennismaken met CLAS. CLAS staat voor Contextuele Leergroep voor Alle betrokkenen bij Seksueel misbruik. CLAS biedt echter behandeling en begeleiding bij traumatische ervaringen aan in veel bredere zin.

Natacha Meurs is werkzaam binnen de hulpvorm CLAS en vertelt over de brede aanpak:

‘We komen in contact met slachtoffers en pleegers van seksueel misbruik, maar ook met jongeren die andere traumatische ervaringen hebben meegemaakt. Denk aan een plotseling en heftig verlies van een ouder door bijvoorbeeld een ongeluk of zelfmoord. Ook komen we helaas vaak huiselijk geweld tegen. Het zijn schokkende gebeurtenissen waarbij er veel sprake is van verlies en rouw.’

Binnen CLAS wordt er contextueel gewerkt. Dat wil zeggen dat hoewel de jongere centraal staat in het hulpverleningsproces, er breed wordt gekeken naar de hele situatie en iedereen om het kind heen. Dat kan ook betekenen dat er gesprekken plaatsvinden met (pleeg)ouders, opa’s en oma’s of andere personen binnen het netwerk. Dit is essentieel volgens Natacha:

‘Herstel vindt plaats in de ontmoeting tussen mensen. Geef je therapie in individuele vorm dan mis je een hoop van de volledige situatie en kun je niet ervaren hoe bijvoorbeeld een zoon en vader met elkaar communiceren. Als het lukt om gezinsleden zich weer wat verbonden te laten voelen met zichzelf en met de ander, dan kan dit al helpend zijn voor het proces. Gezinsleden ervaren dat ze er niet alleen voor staan en hebben dan het gevoel dat ze gezamenlijk de last mogen dragen.’

De doelstelling van CLAS is het werken aan herstel van vertrouwen in gezinsrelaties en het verwerken van de ingrijpende gebeurtenis. Het streven is dat de jeugdige in het dagelijks leven weer normaal kan functioneren. Hoe vaak er met de jongere en het gezin wordt gesproken en voor welke duur is echt afhankelijk van de situatie. Er is dus absoluut sprake van maatwerk.

‘We zien de jongere meestal iedere week. Je start dan langzaam op, de eerste weken gaan echt om kennismaking met elkaar. Je moet een klik hebben met je gezinstherapeut voordat je hem of haar durft toe te laten om je te helpen met een dergelijke traumatische gebeurtenis. Vervolgens kom je samen tot een plan met daarin hoe vaak je elkaar gaat zien. Onze trajecten duren zo kort als kan, maar zo lang als nodig’, legt Natacha uit.

Er wordt binnen CLAS gewerkt met verschillende soorten methodieken. Zoals gezegd wordt er altijd gekeken naar de hele situatie rondom het kind door middel van contextuele en systeemgerichte behandeling. Er kan daarnaast gebruik worden gemaakt van drama- en danstherapie, EMDR (Eye Movement Desensitization and Reprocessing)

Kaydee

Kaydee is een jongere die slachtoffer werd van seksueel grensoverschrijdend gedrag. Ze kwam na enkele omwegen terecht bij CLAS.

‘Mijn beeld van XONAR was dat zij mijn situatie wel even op zouden lossen. Nou, dat beeld werd wel teniet gedaan door Natacha (hulpverlener Kaydee) toen we elkaar voor de eerste keer zagen. Natacha maakte mij ook duidelijk dat het niet binnen een week opgelost zou zijn. Dat stelde me teleur, maar ik besloot toch door te gaan.’

Het werd een behoorlijk traject. We zagen elkaar gedurende 2 ½ jaar wekelijks. Tijdens de eerste periode stond echt de kennismaking tussen ons tweeën centraal. Waar ik tijdens de hulpverlening vanuit XONAR wel achter ben gekomen is dat je echt een klik moet hebben met je hulpverlener en dat het anders niet werkt. Doordat we elkaar bijna iedere week zagen kreeg ik echt vertrouwen in Natacha.

De ene keer gingen we heel diep, de andere keer praatten we over ditjes en datjes. Op welke manier dan ook, de gesprekken werkten altijd ontlastend. Natacha gaf me de ruimte om te werken aan mezelf. CLAS heeft me echt geholpen te leren uiten wat ik wel en niet wil. Zowel op seksueel gebied als binnen alle andere gebieden in mijn leven. Het heeft mij geholpen een sterker mens te worden.’

Indien u meer wilt weten over CLAS en wat de mogelijkheden zijn binnen uw gezin kunt u dit altijd navragen bij uw pleegzorgbegeleider. Er kan dan een verkennend gesprek worden gepland met een teamlid vanuit CLAS.

Kinderrechten

Het Verdrag inzake de Rechten van het Kind

Op 20 november 1989 namen de Verenigde Naties het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (VRK) aan. In dit kinderrechtenverdrag staan 54 artikelen met afspraken over de rechten van kinderen en jongeren tot 18 jaar. Alle VN-lidstaten hebben het VRK ondertekend, alleen de VS moeten het nog bekrachtigen. Nederland heeft dat in 1995 gedaan. Vanaf dat moment is Nederland partij bij het verdrag en eraan gebonden. Regelgeving en beleid moeten zo worden aangepast dat zij voldoen aan de eisen die het verdrag stelt.

Waarom kinderrechten belangrijk zijn

Ongeveer een derde van de wereldbevolking is kind. Heel jonge kinderen zijn totaal afhankelijk van hun ouders en verzorgers. Naarmate ze ouder worden, zijn ze dat uiteraard steeds minder. Kinderen zijn uiterst kwetsbaar voor mishandeling of uitbuiting. Omdat zij nog in ontwikkeling zijn en daarbij afhankelijk zijn van de liefde, zorg en aandacht van volwassenen, is het van groot belang dat er kinderrechten zijn. Deze kinderrechten zijn minimumeisen waaraan voldaan dient te worden in de omgang met en zorg voor kinderen. Door iedereen en in het belang van ieder kind.

Kinderrechten zijn er voor alle kinderen. Ongeacht hoe oud ze zijn, waar ze vandaan komen of hoe ze eruitzien. Ongeacht of ze arm of rijk zijn. Ongeacht of ze gedocumenteerd zijn of niet. En ongeacht of ze een handicap hebben of niet. Tussen kinderen mag niet gediscrimineerd worden, op welke grond dan ook.

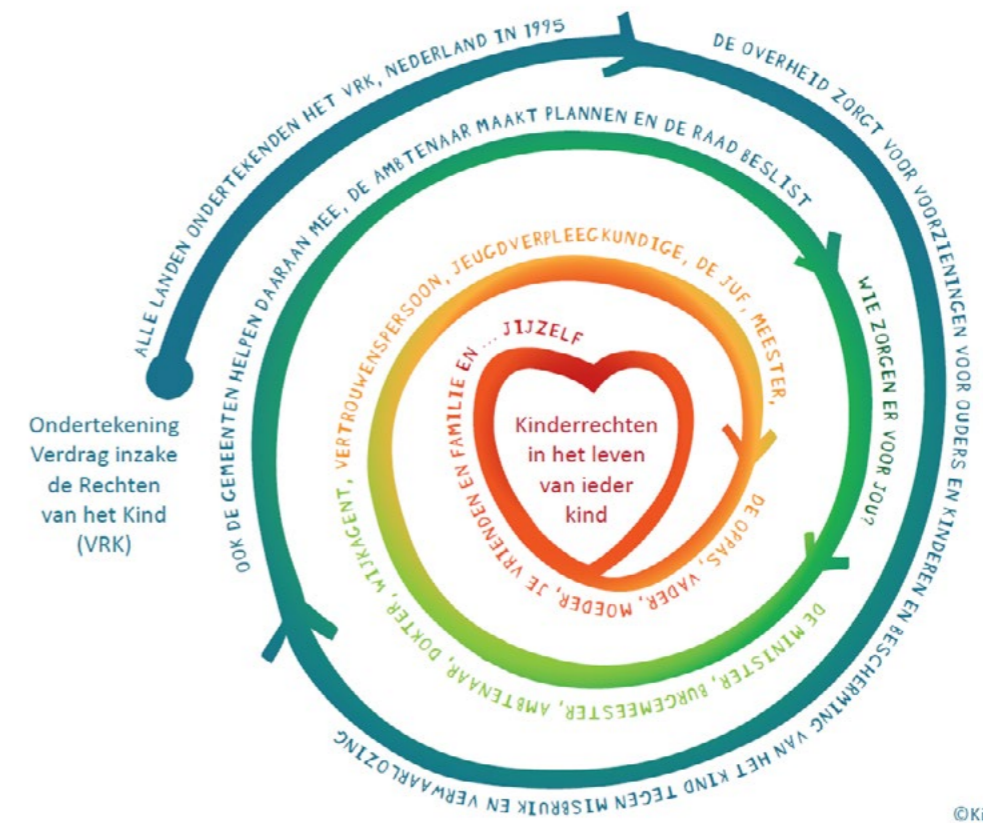
Alle landen die partij zijn bij het VRK, zijn verplicht te rapporteren aan een toezichthoudend

verdragsorgaan van 18 internationale deskundigen, het Comité inzake de Rechten van het Kind. Dat Comité zetelt in Genève. Kinderrechtenorganisaties kunnen een schaduwrapport indienen. Zowel zij als regeringen worden in Genève gehoord. Het Comité antwoordt met een beoordeling en advies. Al jaren is het advies dat Nederland moet investeren in preventie en in het leren participeren.

Kinderrechten in Nederland: vanzelfsprekend, toch?

Nederland is een rijk en welvarend land waar de meeste dingen goed geregeld zijn. Helaas geldt dit voor heel veel kinderen niet. Eén op de drie kinderen is onveilig gehecht aan zijn of haar ouder of andere opvoeder. Eén op de tien kinderen is slachtoffer van mishandeling, verwaarlozing en/of misbruik of groeit op in een ernstig disfunctioneel gezin. Eén op de negen groeit op in armoede, wat overigens niet per se betekent dat zij ongelukkig zijn. En wat te denken van pesten, (v)rechtscheidingen en de kinderen die in asielzoekerscentra wonen. Zij

KINDERRECHTEN: VAN PAPIER NAAR DE HARTEN VAN DE MENSEN

©KinderrechtenNU

kunnen niet altijd naar school en moeten heel vaak verhuizen, waardoor zij niet echt vrienden kunnen maken. Kortom: ook in Nederland zijn er heel veel kinderen voor wie het noodzakelijk is dat volwassenen hun rechten beter beschermen.

Dag van de Rechten van het Kind

Jaarlijks wordt op 20 november de Internationale Dag van de Rechten van het Kind gevierd. Deze datum is gekozen omdat de VN op 20 november 1989 het VRK hebben aangenomen.

Kinderrechten, Kinderparticipatie en preventie Willemijn Dupuis houdt zich in Nederland al sinds de jaren negentig bezig met kinderrechten, kinderparticipatie en preventie.

Voor kinderen is de vraag "wat zijn jouw rechten?" niet zo belangrijk. Beter is om hen te vragen "wat

heb jij nodig om veilig, gezond en gelukkig op te groeien?" Willemijn voerde deze gesprekken met kinderen op basisscholen door heel Nederland en dit leverde mooie gesprekken op.

Kinderrechten moeten in de samenleving toegepast worden. Voorkomen is beter dan genezen. Willemijns grote doel is: alle kinderen in Nederland vertrouwd maken met het nadenken over wat zij zelf nodig hebben om veilig, gezond en gelukkig op te groeien, als ervaringsdeskundigen met een eigen levensverhaal. Op school, thuis of waar zij zich ook bevinden. Op tijd, voordat het te laat is. Alle kinderen bewust maken dat ze er nooit alleen voor staan en de weg weten in hun eigen Sociale Kinderkaart.

En dat begint met leren participeren, het stimuleren na te denken over en onder woorden kunnen brengen van wat nodig is om veilig, gezond en gelukkig op te kunnen groeien. De leeftijd van 9 tot 12 is daarvoor cruciaal. Zoals hieronder wordt toegelicht, is dat de window of opportunity voor burgerschapsvorming en de eerste voorbereiding op ouderschap.

Samen met kinderen en professionals uit de jeugdgezondheidszorg en het onderwijs is 'KinderrechtenNU in de klas' ontwikkeld. Het programma zorgt voor een veilige omgeving op school en leert kinderen hun eigen leven en leefomgeving in kaart te brengen, erover te praten, aan de bel te trekken als het even niet goed gaat en weten aan wie zij hulp kunnen vragen. Zij leren hun sociale kaart in te kleuren en gaan beseffen dat je er nooit alleen voor staat. Het is het fundament voor het leven van ieder mens in een vrije en democratische samenleving.

"Preventie is van kinderen zelf horen of alle nodige voorzieningen en hun bescherming genoeg en toereikend zijn."

Het borgen van dit proces is van groot belang. Als je kinderen leert hun eigen verhaal te KUNNEN vertellen en zij vervolgens jouw hulp vragen, moet je die hulp kunnen bieden en het kind niet loslaten voordat je dat ook hebt gedaan. Anders schaad je meer dan dat je heelt. De jeugdgezondheidszorg heeft de wettelijke taak om het kind te monitoren en te zorgen voor opvolging. We kunnen veel eerder aan de slag om met het kind, of met de kinderen samen, te onderzoeken hoe we zijn/haar leven kunnen verbeteren om dat dan onder gedeelde verantwoordelijkheid uit te voeren. Kinderen gaan 'het vertrouwen in de volwassenen' ervaren. En als er één schap over de dam is, volgen er meer. Het moet uiteindelijk gewoon, vanzelfsprekend, natuurlijk... worden om hulp te vragen en dat zonder schaamte kunnen doen. De jeugdgezondheidszorg bevordert zo echte preventie, samen met het hele schoolzorgteam, om waar nodig te komen tot interventies op maat. Dat het zo ook kan, en zoveel beter dan voorheen, is een belangrijk gegeven voor gemeenten, de lokale overheid, die immers verantwoordelijk is voor een preventief jeugdbeleid. Zeker nu we zuinig moeten zijn op alle krachten die voor en met kinderen werken. We moeten onze taken beter verdelen en veel meer op elkaar afstemmen en samenwerken. Rust, elkaar helpen en vertrouwen in elkaar is nodig.

Waarom kinderen in de leeftijd van 9 tot 12 jaar

Voor kinderen vanaf gemiddeld 9 jaar gaat de wereld groter worden dan familie en vrienden thuis en in hun straat. Zij gaan beseffen dat we allemaal 'anders' zijn, anders opgroeien, andere interesses hebben, anders leven... Daarmee verkennen en herkennen zij hun eigen leven en

leefomgeving en leren daarover te praten met anderen.

In groep 6, in hun eerste dorpje, gaan zij oefenen in samen leven. Niet zonder de opvoeder, die naar hen luistert zonder oordeel of eigen doel. Die hen zelf laat sturen in plannetjes maken of (pest)probleempjes oplossen! De start voor een democratische en humanitaire samenleving. Hoe gaan we met elkaar om, hoe zorgen we voor elkaar en hoe kunnen we elkaar helpen, zijn de drie democratische basisvragen die belangrijk worden om een eigen mening te leren vormen en te leven zonder anderen te kwetsen of een ander nadeel te doen.

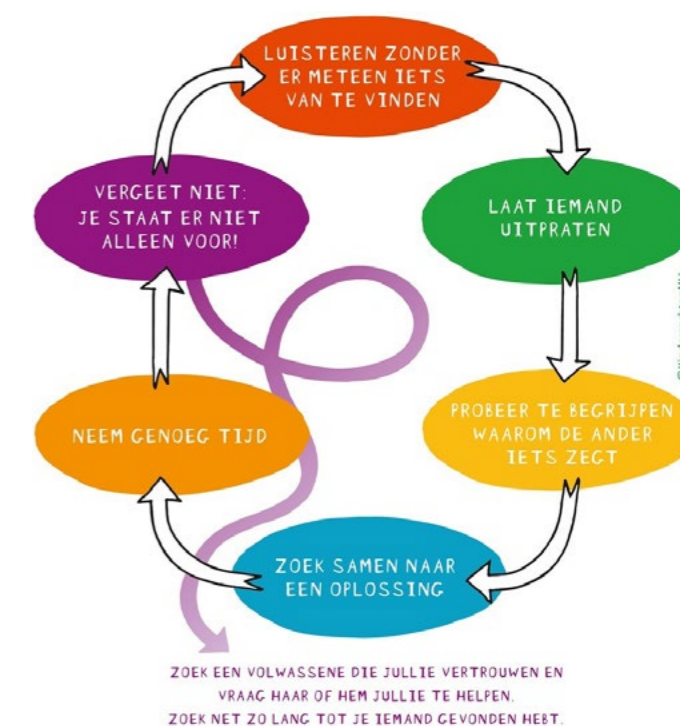
Wanneer kinderen op deze manier gaan voelen, onder woorden brengen en ervaren wat zij nodig hebben om veilig, gezond en gelukkig op te groeien, investeren we echt in preventie, in burgerschapsvorming, de sociaal-emotionele ontwikkeling en in de voorbereiding op ouderschap, het opvoeden van kinderen. Dat betekent ook investeren in toekomstige opvoeders, verzorgers en professionals die voor en met kinderen werken in de kinderopvang, in het onderwijs, in de jeugdhulp, en beleid en bestuur bij de overheidsinstanties. Wanneer we deze vorm van preventie kiezen, leidt dat tot een doorlopende leer- en levenslijn van min negen maanden tot honderd jaar plus. We krijgen een nieuwe generatie die zich beter kan inleven in de samenleving en die de verantwoordelijkheid voor zichzelf en voor anderen begrijpt en neemt.

Het mogelijk maken van kinderp participatie:

Train-de-trainer

Om dit doel te bereiken en kinderp participatie te borgen, werkt Willemijn samen met de

jeugdgezondheidszorg en traint jeugdartsen en jeugdverpleegkundigen. Zij kunnen op hun beurt in hun eigen regio de professionals trainen. De feedback tot nu toe is voor hen: plezier in dit werk, kinderen beter leren kennen en veel dichter bij de kinderen staan, en daardoor bij hun ouders. Zij voelen zich meer onderdeel van het schoolzorgteam. Eenzelfde reactie geven de leerkrachten en andere betrokkenen rondom kinderen. Belangrijk instrument hiervoor is de Kinderparticipatiecirkel. Deze is ontwikkeld voor volwassenen maar ook voor kinderen.

Belangrijk is te luisteren zonder oordeel en zonder verborgen doel, de tijd te nemen en de kinderen serieus nemen. Het moet niet gaan over jouw

visie, maar samen met het kind kijken naar wat er verbeterd kan worden. Een belangrijke voorwaarde hiervoor is dat het kind (of de groep) vertrouwen in je heeft.

Tijdens een bijeenkomst ter introductie van de Wet meldcode huiselijk geweld en kindermishandeling vroeg kinderambassadeur Simone (12 jaar): "Wat is ons protocol, wat moeten wij doen als het niet goed gaat met een vriendinnetje of klasgenoot? Wij weten dat vaak veel eerder!"

Mede aan de hand van deze vraag werd de KinderMeldcode opgesteld.

Als je denkt dat er iets niet goed gaat met jou of met je vriendje of vriendinnetje, bij een klasgenoot of bij iemand uit de buurt, dan is er de Kinderhulpcode:

Zoek een volwassene die je vertrouwt, die naar je luistert en die je helpt. Zoek net zo lang tot je er een gevonden hebt.

De Stichting Kinderrechten en Menselijke Ontwikkeling

De Stichting Kinderrechten en Menselijke Ontwikkeling bestaat uit KinderrechtenNU en het Nederlands Genootschap van Kinderburgemeesters. In Nederland zijn in diverse gemeentes kinderburgemeesters en een kindergemeenteraad geïnstalleerd.

Deze gemeentes helpen mee aan het zichtbaar maken van kinderpacticatie aan zowel kinderen als ook de volwassenen.

De kinderen denken mee over onderwerpen die hen aangaan en adviseren de burgemeester en de gemeenteraad ongevraagd en gevraagd over wat zij belangrijk vinden voor kinderen om veilig, gezond en gelukkig op te kunnen groeien. Zij stimuleren kinderen mee te denken en mee te helpen aan een prettige samenleving. Het genootschap heeft met kinderen, onderwijskundigen en beleidsmakers instrumenten ontwikkeld die de gemeenten kunnen downloaden. Ook in Limburg zijn er steeds meer kinderburgemeesters en ook kindergemeenteraden actief.

Na vele jaren pionieren heeft Willemijn Dupuis – de laatste jaren met de Stichting Kinderrechten en Menselijke Ontwikkeling – kinderrechten, kinderpacticatie en echte preventie in Nederland op de kaart gezet en zo van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind een nationaal levend instrument gemaakt.

Dit artikel is geschreven in samenwerking met Willemijn Dupuis (oprichter KinderrechtenNU) en Jan Willems (Kinderrechtensdeskundige en Hoogleraar in ruste).

KINDERRECHTEN NU

WAT HEB JE NODIG OM OP TE GROEIEN...

Vink aan:

- Ouders of verzorgers liefde en zorg
- Een opvoeding met normen en waarden en het goede voorbeeld krijgen
- Ontwikkeling verantwoordelijkheidsgevoel leren voor jezelf te zorgen en voor anderen en leren met geld om te gaan
- Elke schooldag naar school gaan
- Goed onderwijs krijgen beschermd worden tegen te hoge verwachtingen leren omgaan met (gezonde) stress
- Geaccepteerd worden niet bang zijn
- Ruimte en tijd voor jezelf om te spelen
- Ruimte en tijd om te spelen
- Gezond eten genoeg beweging genoeg slaap lichamelijke verzorging
- Hulp bij het bereiken (of behouden) van een gezond gewicht en gezond gebit
- Een gezonde omgeving een rookvrije omgeving een veilige omgeving
- Bescherming tegen gehoorbeschadiging

- Toegang tot internet
- Beperkte tijd achter beeldschermen
- Bescherming tegen schadelijke informatie met name op internet en tv
- Voorlichting over seksualiteit
- Voorlichting over alcohol en drugs gokken internet en social media verslaving
- Extra hulp krijgen als je het nodig vindt
- Bescherming tegen en hulp krijgen bij ongezonde stress of nare gebeurtenissen
- Het verschil leren tussen grappen maken en pesten en niet steeds gepest worden
- Niet geslagen worden niet uitgescholden worden niet vernederd worden
- Niet bij een vechtscheiding betrokken worden
- Niet mishandeld worden niet verwaarloosd worden niet uitgebuit worden geen ongewenst lichamelijk contact
- Mee kunnen doen meepraten en meebeslissen thuis op school in de buurt
- Mensen die naar jouw mening vragen en luisteren

Als je denkt dat er iets niet goed gaat met jou of met je vriendje of vriendinnetje, of bij een klasgenoot of iemand uit je buurt, dan is er voor jou de **KINDERMELDCODE**

AAN DE SLAG!

Is jouw omgeving *Kinderrechtenproof* of moet er iets verbeterd worden?

Informatie kun je vinden op:
www.kinderrechtenproof.nl
 Of vraag advies aan je burgemeester
 burgemeester@.....nl

Je kunt ook **DE KINDERTELEFOON**
 bellen: **0800 0432**

Zoek een volwassene die je vertrouwt, die naar je luistert en die je helpt. Zoek net zo lang tot je iemand gevonden hebt.

JE STAAT ER NIET ALLEEN VOOR!

Heel veel mensen kunnen luisteren en helpen!
Je moeder, je vader, de juf, de meester, familie, burens, vrienden, de dokter, de politie, de burgemeester of... je weet vast nog wel iemand die je kunt vertrouwen.

© Stichting Kinderrechten en Menselijke Ontwikkeling - www.kinderrechten.nu

HET RECEPT VAN...

Een letterlijk kijkje in de keuken bij een pleegzorg medewerker. In deze rubriek deelt deze persoon namelijk een van zijn of haar lievelingsrecepten of meest speciale recepten met u. Deze keer is dat medewerker VSM Edith Deckers.

Een zomers drankje!

Tijdens de warme zomerdagen leest niks zo goed de dorst als water...maar soms wil je ook eens wat anders drinken. Met drie kinderen die jarig zijn in de zomer wordt je vanzelf creatief. Tijdens een van onze kinderfeestjes was dit een hit, meloenade, een idee uit de Allerhande.

Benodigheden

- Vers zomers fruit, zoals watermeloen (gepureerd)
- Gecrushed ijs
- Bronwater
- Fruit om te garneren, bijvoorbeeld een aardbei of framboos op de rand van je glas
- Feestelijke glazen, dat mogen best verschillende bekertjes en glazen zijn
- Gekleurde rietjes
- Paraplutjes

Het drankje maken

Pureer de gesneden watermeloen met een staafmixer. Wikkel de ijsblokjes in een theedoek en sla ze met een deegroller fijn. Verdeel de crushed ice over de glazen. Schenk er het meloensap bij. Leng eventueel aan met wat (bruisend) water. Ook lekker met andere soorten meloen of frambozen!

COLUMN VAN EEN PLEEGMOEDER

KNUFFELS

Onze nieuwste crisisplaatsing: „Kathrin, Kathrin, Kathrin” – hij heeft flink ADHD – ‘je knuffelt ons altijd, he!!’

Inmiddels sprong hij al vier keer door de hele badkamer en vergat helemaal dat hij zijn tanden nog moest gaan poetsen. ‘Maar Kathrin, waarom doe je dit dan eigenlijk?’ ‘Omdat een kind 30 knuffels per dag nodig heeft om goed te kunnen groeien!’

Hij dacht hier even over na. En met een ‘Oh, ja!’ huppelde hij zo het bed in. Nadat hij eerst weer “per ongeluk” door de hele woonkamer sprong.

Na een echt extreem pittige rotweek – ik denk wel de ergste van onze hele pleegouder-carrière, werd ik weer even met de neus op de feiten geduwd. Wij zijn geen pleegouders omdat het systeem en het hele systeem eromheen niet deugt of omdat jongeren die het zo hard nodig hebben toch geen enkele vorm van hulp krijgen (of soms pas te laat) of omdat tegenwoordig alles om geld draait of omdat dus ook crisiskinderen die niet uit deze omgeving komen weer na zeven dagen worden doorgeplaatst (want ‘het wordt anders niet betaald’) of omdat je zelf er niet voor wordt betaald en voor elke extra cent en elke extra uitgave moet bedelen.

Maar wij zijn pleegouders omdat wij er toe doen in het leven van de aan ons toevertrouwde pleegkinderen, omdat wij voor hun vechten en proberen om hun belangen te verdedigen als niemand anders dit lijkt te doen, omdat wij de kinderen zien opbloeien, groeien en weer kind zien zijn. Omdat wij zien dat deze kinderen in een veilige omgeving waar ze geliefd worden enorme sprongen vooruit maken. Omdat wij ook zien dat zwaar mishandelde kinderen, die eerst bij elke aanraking pijn voelen nu weer kunnen genieten van knuffels.

En dit draait niet om geld. Dit is onbetaalbaar. Daarom zijn wij ooit pleegouders geworden en zouden het ook na al deze jaren weer opnieuw gaan doen.

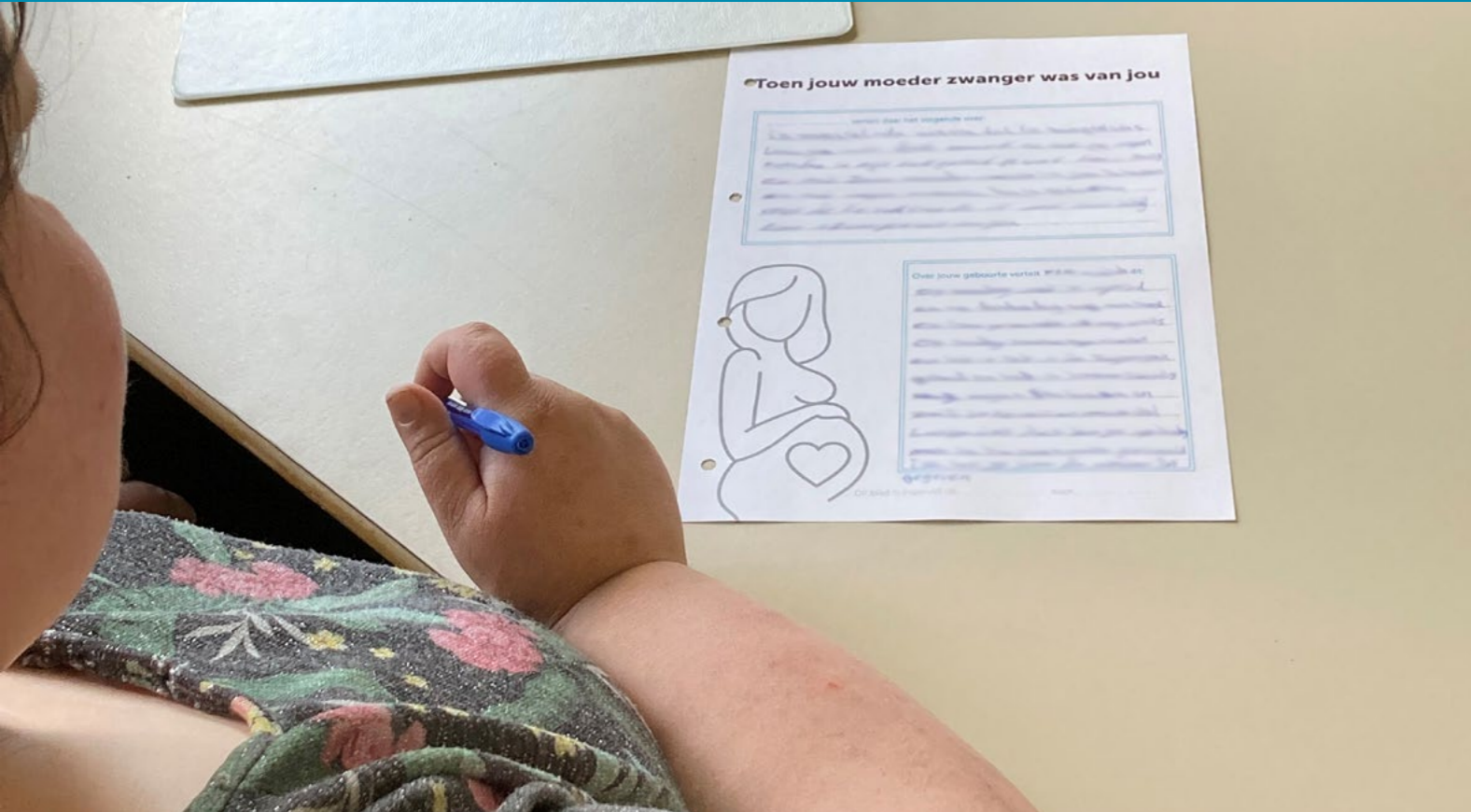
En ooit hoop ik dat ook de politiek en de ambtenaar achter zijn of haar bureau dit mag gaan beseffen! Voordat het te laat is....

Kathrin Kramer

(Pleeg)moeder van drie eigen kinderen, drie pleegkinderen, ex-pleegkinderen, een deeltijd-pleegkind en crisispleegkinderen.

Het XONAR levensboek

De eerste ervaringen

In de vorige Xpeditie kondigden we het al aan, het nieuwe XONAR pleegzorg levensboek. Inmiddels zijn al een aantal pleeggezinnen aan de slag gegaan met dit nieuwe levensboek. Begeleiders pleegzorg Brigitte en Armanda werken samen met een aantal pleegkinderen die zij begeleiden in de levensboeken. Zij hebben beiden in de werkgroep gezeten die het levensboek ontwikkeld heeft. Wat zijn hun eerste ervaringen?

Armanda: 'Om de 6 weken begeleid ik het bezoek van een moeder en haar twee kinderen van 11 en 9 jaar. Tijdens het bezoek werken we ongeveer 15 tot 30 minuten samen aan het levensboek. Er ontstaan allerlei verhalen tijdens het maken. Dat is zo mooi om te ervaren.'

Nu werkt Armanda vooral met de kinderen en

moeder samen in het boek maar op een later moment zal ze ook met pleegouders en de kinderen samen bladzijden gaan vullen.

Brigitte: 'Het effect van het samen invullen met de ouders is heel positief, voor zowel de kinderen als ook voor de ouders. Wie kan nu beter vertellen hoe de zwangerschap en de geboorte was dan

de ouder. Dat zet de ouders in hun kracht. Ook voor de kinderen is het mooi om deze verhalen te horen, ze zijn dan heel geïnteresseerd aan het luisteren en benieuwd naar de volgende bladzijde. Ze horen verhalen die ze nog niet kenden. Vaak zijn er maar weinig mensen uit het netwerk van een kind die de hele geschiedenis kennen. Als je het vastlegt in het levensboek dan gaat het niet verloren. Dat is toch je identiteit, daar kom je vandaan.'

Brigitte: 'Een van 'mijn' pleeggezinnen zorgt al sinds de dag na zijn geboorte voor hun pleegzootje. Hij is nu 4 jaar en deze pleegouders kunnen prima zelf aan de slag met het levensboek. Een prachtige reactie was van hen was dat ze aangaven dat hun eigen zoon vast ook dit boek wilde hebben als hij het zou zien!'

Tempo van het kind

Armanda: 'Je moet wel genoeg tijd uittrekken voor het invullen, het kan veel oproepen en er komen mooie maar soms ook verdrietige verhalen naar boven. Kinderen geven zelf goed aan of ze iets met het boek willen doen. Het is belangrijk om hun tempo te volgen. Zeker ook omdat loyaliteit naar ouders en pleegouders kan meespelen. Kinderen stellen soms ook vragen die ze eerst niet durfden stellen. Heel moedig.'

Brigitte vult haar aan: 'Het voordeel van begeleider pleegzorg zijn is dat je lang betrokken bent bij een kind en zijn pleeggezin. Je hebt hierdoor letterlijk de tijd om samen op te lopen en kinderen te zien groeien.'

Is het levensboek voor alle pleegkinderen nodig of geschikt?

Armanda: 'Niet perse, vaak houden pleegouders

fotoboeken bij met ruimte voor anekdotes en verhalen, dan staat het al mooi op papier en kan een kind hierin kijken en lezen. Een levensboek invullen zou dan dubbelop zijn.' Brigitte vult aan: 'Als de kinderen maar, op welke manier dan ook, hun verhaal kennen. Daar gaat het om!'

Armanda en Brigitte hebben het levensboek mee ontwikkeld. 'Het is een groeidocument wat zich in de loop der jaren laat vullen. Het was een feestje om hieraan te mogen werken. Je bepaalt zelf de volgorde van invullen. Het start met pagina's over de ouders maar soms is daar tijdelijk geen contact mee, dan kun je met de pagina's over de pleegouders aan de slag.'

Het levensboek is door zijn losse werkbladen volledig te personaliseren en passend te maken voor ieders unieke situatie. Wil je bv een stamboom van het pleeggezin toevoegen dan kan dat. De losse werkbladen zijn verkrijgbaar via de begeleider pleegzorg. Er is veel ruimte om te schrijven maar ook voor creativiteit. Knip, plak en teken er maar op los.

Brigitte: 'ik voeg ook wel eens een brief toe, bijvoorbeeld wanneer pleegouders de pleegoudervoogdij over het kind krijgen. Ik vraag de gezinsvoogd dan om een afsluitende brief te schrijven aan het kind met daarin beschreven wie er allemaal betrokken was vanuit de instanties en het verloop van de plaatsing. Heel waardevol voor later.'

Interesse in een levensboek? Bespreek dan met uw begeleider pleegzorg of dit het juiste moment is om het levensboek in te zetten. Er zijn jaarlijks een beperkt aantal levensboeken beschikbaar.

Iedere jongere heeft recht op onderwijs

XONAR biedt hulp aan jongeren vanaf 12 jaar (middelbare school) die moeilijkheden ervaren op school en voor jongeren die "thuiszitten". Veel van deze jongeren hebben bijvoorbeeld moeite met regels, het nakomen van afspraken en met het omgaan met feedback. Ze hebben vaak het gevoel niet meer vooruit te komen en raken steeds meer in conflict met hun omgeving. Met als gevolg dat ze moeite hebben om gemotiveerd te blijven omdat het perspectief onduidelijk is. Ze voelen zich vaker teleurgesteld, negatief en boos. Veelal is het wederzijds begrip ernstig verstoord. Daarom worden ook het gezin en andere belangrijke personen rondom de jongeren betrokken bij het traject. Er wordt hiervoor samengewerkt met Stichting Alterius in de methodiek IZEO.

IZEO LWTC

IZEO staat voor Integraal Zorg en Onderwijs en LWTC staat voor het Leer Werk en Training Centrum. Stichting Alterius en XONAR werken nauw samen volgens de methodiek van IZEO. Op de locatie in Heerlen en de mooie boslocatie in Echt worden onderwijs en zorg als één geheel aangeboden aan thuiszitters in Zuid-Limburg. Daarnaast is er een ambulante aanbod beschikbaar om de huidige school te ondersteunen om uitval te voorkomen. Ambulant wordt ook ingezet om de jongeren en hun omgeving te begeleiden in hun persoonlijke ontwikkeling.

Maatwerk

Iedere jongere krijgt een persoonlijk behandel- en onderwijsprogramma, toegespitst op zijn of haar situatie en mogelijkheden. Relatiegericht werken staat centraal, waardoor er altijd gestart zal worden met individuele begeleiding. Het doel is onderzoeken waar kansen en mogelijkheden liggen van de jongere en diens omgeving. Vervolgens kan op maat een plan worden gemaakt met passende acties. Dit wordt aangevuld met groepsactiviteiten, trainingen, stages, werk en onderwijs.

Door zorg en onderwijs aan te bieden onder één dak wordt er gezorgd voor een integrale verbinding tussen zorg- en leerprocessen. Hierdoor wordt de bestede tijd aan zowel zorg als onderwijs effectiever benut. Er is een multidisciplinair team betrokken bij deze aanpak, bestaande uit leerkracht, groeps- en individuele behandelaren en gedragswetenschappers. Indien nodig worden andere specialisten benaderd en worden diagnostiek en therapie geïntegreerd in het programma.

Nieuwe kans

Lilian is als ambulante hulpverlener werkzaam binnen het LWTC. Met haar bespreek ik de werkwijze van het LWTC en de methodiek IZEO. Ook pleegjongeren kunnen moeilijkheden op school ervaren met schoolverzuim of 'thuiszitten' als gevolg. Lilian: 'Het is de kunst om de jongeren weer gemotiveerd te krijgen, erachter te komen waar hun interesses liggen. Dat weten ze vaak zelf niet eens meer. Daar proberen we dan middels het programma achter te komen, hun talenten en mogelijkheden te onderzoeken. Naast te kijken naar wat jongeren kunnen en willen doen, is er tevens aandacht voor de reden van uitval. Dus: waardoor zijn ze niet meer naar school gegaan, welke problemen speelden er op school of in de thuissituatie?' Lilian vervolgt haar verhaal: 'Daarnaast is het goed om aandacht te hebben voor veiligheid en jongeren zich weer veilig te laten voelen. Er wordt laagdrempelig ingestoken. Jongeren worden niet afgewezen.'

Er wordt gewerkt middels het Dialoogmodel, dat is een middel om de sterke kanten en aandachtsgebieden (motorisch, relationeel, cognitief, sociaal emotioneel) in kaart te brengen. Ouders en jongeren worden hierin meegenomen. Daarnaast wordt er gewerkt met modules en trainingen waarin de persoonlijke ontwikkeling van de jongeren centraal staat.

Lilian en het team vinden het belangrijk om samen met de jongere, zijn of haar ouders of opvoeders en het onderwijs te kijken naar de sterke kanten van een jongere en waar interesses liggen. Dat wil niet zeggen dat er niet gekeken wordt naar datgene waar zorgen over zijn. Wat verdient er nog de aandacht en waar moet aan gewerkt worden is onderwerp van gesprek. Samen met alle

partijen wordt bekeken wat het uitstroomprofiel wordt na afloop van het traject, gaat de jongere weer naar school? Of, voor de oudere jongeren, wordt het uitstroomprofiel werk?

Op de Heldevierlaan in Heerlen en boslocatie in Echt, volgen de jongeren onderwijs op maat. Jongeren volgen onderwijs in kleine klassen van 5 of 6 leerlingen en worden ieder op hun eigen niveau aangesproken. Ze worden hierbij begeleid door 2 docenten die onderwijs verzorgen.

Lilian: 'Het is van belang dat jongeren niet overvraagd worden maar zeker ook niet ondervraagd worden. Wanneer nodig kan er door het onderwijs getest worden wat het niveau is van de jongeren en waar aandachtsgebieden liggen die veroorzaakt worden door bijvoorbeeld schooluitval, leer en/of ontwikkelingsproblematiek.'

Er is een samenwerking met de Entree opleiding en jongeren kunnen binnen IZEO/LWTC het 'voordeeltraject' volgen. Hierdoor krijgen ze meer tijd om de eerste dertien weken Entree opleiding te doorlopen. Van hieruit kunnen ze laagdrempelig de overstap maken naar de Entree opleiding

Naast de onderwijslocatie in Heerlen is er de buitenlocatie van XONAR in Echt. Vanuit Heerlen worden de jongeren gezamenlijk naar deze locatie gebracht. In deze bosrijke omgeving wordt met name aandacht besteed aan ervaringsgericht leren (trainingen en sport). Lilian: 'Jongeren volgen daar modules zoals koken, techniek en natuur. Het gaat hier vooral over of je kunt samenwerken, een opdracht kunt uitvoeren en kunt doorzetten. Daarnaast worden er trainingen aangeboden zoals de ART training, Adventure Training en de Rots

en Water training. Hierin worden vaardigheden geoefend die je nodig hebt als je bijvoorbeeld stage gaat lopen, of uitstroomt naar werk.' Lilian en haar collega's zijn op beide locaties te vinden.

Wat is de rol en taak van de opvoeders?

Lilian: 'Zij gaan, indien mogelijk, met de jongere mee naar de schoolgesprekken. Er zijn ook gesprekken met hen in de thuissituatie. Deze gesprekken gaan bijvoorbeeld over pubergedrag, wat verwacht je van een puber, hoe biedt je kaders. Samen met de ouders of in jullie geval de pleegouders wordt de hulpvraag besproken. Ouders/pleegouders zijn een belangrijke motivator om jongeren bijvoorbeeld te helpen om op tijd aanwezig te zijn. Maar hoe doe je dat wanneer je in jouw ogen al alles geprobeerd hebt? Daar gaan onder andere de gesprekken over.'

Heerlijke doelgroep

Tijdens het interview spat het enthousiasme van Lilian af. Wat maakt dat zij hier zo van geniet? Het mogen meelopen met de jongere, samen gericht zijn op de toekomst, met hen meedenken, onderzoeken en hen laten zien en ervaren dat ze veel meer in hun mars hebben dan ze denken. Dat geeft energie!

Meer informatie?

Op de website van XONAR is de folder IZEO LWTC terug te vinden of kijk op www.izeo.nl Denkt u dat uw pleegjongere hiervoor in aanmerking komt? Bespreek dit dan met uw begeleider pleegzorg. Hij of zij kan samen met u bekijken welke stappen nodig zijn. Bekostiging van dit traject gaat door middel van een arrangement via de Gemeente. Reiskosten zijn voor eigen rekening.

Nét dat beetje extra

Samen maken we het verschil

XONAR wil investeren in een gelukkige jeugd van kinderen en jongeren en hen inspireren om het beste uit hun leven te halen. Geluk van kinderen zit vaak in kleine dingen zoals een persoonlijk cadeau of een fiets om mee te doen met leeftijdgenoten. Dit zijn dingen die het leven van een kind meer glans geven maar wat XONAR niet kan bekostigen uit de reguliere inkomsten. Daarom spant XONAR zich in om hiervoor donaties, giften en sponsorgelden te werven. Dit doet XONAR via de stichting Vrienden van XONAR. Jaarlijks steunen ons particulieren en organisaties waardoor we kinderen en jongeren blij kunnen maken met net dat beetje extra. Kwetsbare kinderen die dat nodig hebben en verdienen. Marielle Houben is fondsenwerver voor XONAR en samen met Ramona Walstock (ondersteunend medewerker sponsoring) gaan we het gesprek aan over de Vrienden van XONAR. Wie zijn zij en op welke manier maken zij het verschil voor cliënten van XONAR?

Bestuur

De stichting Vrienden van XONAR telt drie bestuursleden. Het zijn (oud-)medewerkers van XONAR die zich onbezoldigd inzetten voor dat beetje extra geluk van kinderen en jongeren bij XONAR. Jean Koolen (voorzitter), Annemiek Kessen (secretaris) en John Arets (penningmeester). Zij besturen de stichting en zijn verantwoordelijk voor het algemene en financiële beleid. Jaarlijks leggen zij via een jaarverslag verantwoording af over de activiteiten van de Vrienden van XONAR.

Het bestuur van de Vrienden van XONAR wordt bijgestaan door twee betrokken en ervaren ondernemers die de Raad van Advies vormen:

Vivian Lataster, eigenaar van Vivian Lataster Communicatie en Theo van Kessel, directeur APG. De Raad van Advies bewaakt en toetst dat er transparant en verantwoord gebruik wordt gemaakt van fondsen en sponsoring en dat de gedragscode voor de zorg wordt gevolgd.

Tijdens het 2-wekelijkse sponsoroverleg worden aanvragen besproken. Marielle is voorzitter van dit overleg en Ramona zorgt voor de ondersteunende taken zoals het maken van de agenda en notulen en het uitzoeken van bepaalde zaken. Daarnaast is er een van de bestuursleden aanwezig en een klein aantal medewerkers van XONAR die 'de vrienden' een warm hart toedragen.

Heeft een pleegkind iets nodig waar geld voor nodig is?

1 Er wordt gekeken of dit vanuit de pleegvergoeding bekostigd kan worden

2 Er wordt bekeken of gezaghebbende ouders dit kunnen bekostigen

3 Er worden aanvullende fondsen bekeken zoals NFK, Sport & Cultuurfonds etc.

4 Er kan een vraag worden neergelegd bij de Vrienden van XONAR

En natuurlijk zijn er de sponsors! Zonder hen kunnen wensen of vragen natuurlijk niet vervuld worden.

Route

Voordat een vraag bij de Vrienden van XONAR terecht komt zijn er eerst andere wegen bewandeld. Marielle benadrukt: "het is niet zo dat een medewerker van XONAR zomaar iets vraagt en dat we dit dan gaan regelen". Wat pleegzorg betreft; een groot deel van de kosten wordt door pleegouders uit de pleegvergoeding betaald. Wanneer er bepaalde zaken zijn die niet gedekt worden en die wel belangrijk voor een kind of jongere zijn, wordt er natuurlijk eerst bij de gezaghebbende ouders aangeklopt. Wanneer ook zij geen middelen hebben dan zijn er diverse fondsen waar een beroep op gedaan kan worden.

Marielle: 'Het valt en staat met de betrokkenheid van de medewerkers die verbonden zijn aan de gezinnen. Zij kennen de routes en kunnen pleegouders op weg helpen.'

Wanneer al deze stappen doorlopen zijn en er blijft een vraag over dan kan de medewerker bij Vrienden van XONAR deze vraag neerleggen. Marielle maakt vervolgens de vertaalslag naar eventuele sponsors. Ze legt de verbinding tussen enerzijds de behoefte van een kind en zijn gezin en anderzijds de behoefte van bedrijven die graag een maatschappelijke bijdrage leveren.

Een mooi voorbeeld hiervan zijn de laptops en tablets die door een groot bedrijf aan cliënten van XONAR gedoneerd worden. Zeker in Coronatijd een welkom gebaar. Dit initiatief is ooit ontstaan nadat een moeder van een XONAR medewerker die werkzaam was bij dit bedrijf met pensioen

ging en als afscheidscadeau een donatie van laptops voor XONAR vroeg. Een prachtig gebaar wat overgenomen is door het bedrijf en inmiddels geresulteerd heeft in 200 gedoneerde laptops en tablets.

Marielle: 'Het is een echte wisselwerking, de sponsor krijgt een prachtig verhaal waar ze zich aan verbinden en waar deze een goed gevoel aan overhoudt en de cliënt krijgt een fijn gevoel omdat deze kan meedoen met leeftijdgenoten of juist een extra geluksmomentje mag ervaren.' Het is een beetje geven en nemen en Marielle is de verbindende factor. Marielle: 'Toen Fortuna niet degradeerde afgelopen seizoen heb ik gelijk de contactpersoon geapt en gefeliciteerd. Je houdt de verbinding en gunt elkaar wat. Fortuna gunt bijvoorbeeld XONAR bij bepaalde G-vrienden wedstrijden kaartjes en bezorgt op deze manier cliënten en gezinnen een leuke dag.'

Wat geeft energie?

'De hele manier van werken! Er voor gaan om samen met een medewerker of pleeggezin te zoeken naar datgene wat het leven mooier maakt, dat zit hem soms in kleine dingen maar ook in grote ervaringen. Zoals 'a wonderful day'. Een begeleider pleegzorg wilde een pleeggezin dat een emotioneel en verdrietig 2021 heeft gehad een onvergetelijke start van het nieuwe jaar aanbieden. Het gezin werd dankzij de sponsors van de Vrienden van XONAR en de inzet van de begeleider pleegzorg in het zonnetje gezet en totaal verwend. Dat is prachtig, samen de wereld mooier maken, samen trots zijn!'

Wat is de uitdaging?

'De uitdaging is om samen te durven dromen, de wens hardop uit te spreken. Dat hoeft niet groot te zijn, maar is bijvoorbeeld samen met het gezin naar de bioscoop gaan, of een wellnessdag met de meiden. Iets wat je leuk zou vinden om samen te doen. Spreek het hardop uit, deel het met je begeleider pleegzorg. Delen is het nieuwe vermenigvuldigen. Dat wil niet zeggen dat al je wensen door de Vrienden van XONAR worden ingewilligd, we zijn geen Sinterklaas, maar we willen graag meedenken en bekijken wat er mogelijk is om het leven van kinderen en jongeren in zorg van XONAR net dat beetje extra leuker te maken.'

Happy@work

Naast al deze mooie initiatieven worden er ook verbindingen gelegd tussen behoeften die we in het werkveld zien bij cliënten en gezinnen en hetgeen bedrijven te bieden hebben.

Een van deze behoeften is het hebben van werkervaringsplekken of stageplekken. Onder de noemer happy@work wordt er momenteel contact gelegd met diverse bedrijven en worden de mogelijkheden besproken voor een samenwerkingsverband. Bedrijven die jongeren de kans willen bieden om op een rustige manier ervaring op te doen met werken; op tijd komen, omgaan met collega's, werken onder een baas etc.

'Voor sommige jongeren kan dit lastig zijn, deze lopen stuk in de reguliere bedrijven. De bedrijven waar we mee in gesprek zijn realiseren zich dat deze jongeren meer tijd nodig hebben en soms een tweede of derde kans verdienen.

Deze bedrijven zijn vaak al op een andere manier verbonden aan XONAR of aan de medewerkers en willen een steentje bijdragen. Dit is voor de jongeren vaak de 1e stap naar een zelfstandig leven. Dat zijn echt de zaken waar we energie van krijgen', aldus Ramona en Marielle.

Marielle sluit af met een van haar favoriete spreuken: 'Denk wat meer in hartjes in plaats van in hokjes.'

Oproep

Bent u na het lezen van dit interview ook enthousiast en geïnspireerd geraakt? Heeft u een bedrijf of werkt u in een bedrijf wat maatschappelijk betrokken wil zijn? Neem dan contact op met de Vrienden van XONAR en ontdek wat we voor elkaar kunnen betekenen!

www.vriendenvanxonar.nl
info@vriendenvanxonar.nl

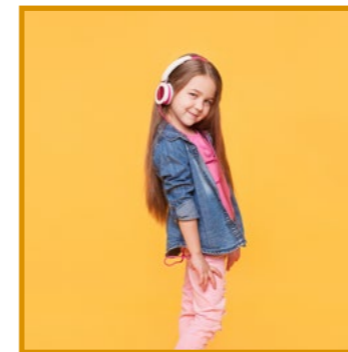
ZOEKERTJES

ZOEKERTJES

Zoekertjes worden ingezet als we voor kinderen die bij XONAR op de wachtlijst staan, op het moment geen geschikt pleeggezin kunnen vinden binnen ons bestand. Wij hopen dat pleegouders, door de omschrijving van de vraag van het kind en de ouders, enthousiast raken en hierdoor overwegen om een extra plekje in hun pleeggezin te bieden. Alle bij XONAR goedgekeurde bestandspleeggezinnen kunnen reageren. Met regelmaat worden deze zoekertjes opgeschoond dus kijk gerust eens op onze site en wie weet kunnen jullie iets betekenen voor een kind! Alle namen en afbeeldingen op onze website zijn vanwege privacyredenen fictief.

Als u wilt reageren op een zoekertje is het goed om eerst met de begeleider pleegzorg te overleggen. Uiteraard kunt u voor vragen en meer uitleg contact met ons opnemen. Uw reactie of vragen zien wij heel graag tegemoet via mail: pleegzorg@xonar.nl of via het algemene telefoonnummer: **043-6045555**.

FILMPJE ZOEKERTJES

Wilt u iemand kort laten zien wat zoekertjes zijn? Dat kan met dit filmpje! Bekijk het filmpje via de QR code hiernaast. Scan met uw mobiele telefoon. Lukt dit niet? Bezoek dan het filmpje via deze link:
<https://vimeo.com/543499586>

Ervaringsdeskundige Naomy strijdt tegen kindermishandeling

'Ik vind dat alle kinderen een eerlijke kans moeten krijgen in het leven. En daarom wil ik ze graag helpen kindermishandeling makkelijker bespreekbaar te maken.' De 29-jarige Naomy Rojnik uit Sittard bedacht de app Care-Free. Deze heeft als doel kindermishandeling te duiden en bij te dragen aan het zoeken naar hulp. Want hoe eerder dit gebeurt, hoe beter het is.

In haar jeugd is Naomy ook mishandeld. En pas toen ze 16 jaar was, vond ze de moed om het iemand te vertellen. 'Als ik vroeger de app Care-Free gehad had, had ik eerder geweten dat het niet normaal was, wat er thuis gebeurde,' aldus Naomy. Het geven van informatie is een belangrijk aspect van de app. De app legt uit wat kindermishandeling is en in welke vormen het kan voorkomen. Maar hij vertelt ook waarom het gebeurt. Hierdoor kun je begrijpen dat het nooit jouw schuld is. En dat, als je het bespreekbaar maakt, je de 'pleger' niet verraadt maar juist helpt. Bij elk onderdeel zijn er ook verhalen van kinderen die iets dergelijks meegemaakt hebben.

Care-Free geeft raad voor als je je zorgen maakt om jezelf, maar ook als je je zorgen maakt over een ander. Daardoor is hij ook door mensen uit de omgeving van het kind te gebruiken. 'De kracht

van de app is dat hij tot stand is gekomen uit de behoefte van de doelgroep. Het is begonnen met een project tijdens mijn studie Pedagogiek en Jeugdzorg om een innovatief product te bedenken. Na mijn studie heb ik het project zelf opgepakt om het gerealiseerd te krijgen. Het spreken met de doelgroep vond ik heel belangrijk. En wat daar uit is gekomen, is de basis voor de app geworden. Er zitten bijvoorbeeld ook heel praktische dingen in zoals het geven van voorbeeldzinnen hoe je een gesprek aan zou kunnen gaan. Kinderen die met mishandeling te maken hebben, moeten zich gehoord en geholpen voelen. En al is het maar één iemand die ik geholpen heb, dan is het de moeite al waard geweest.'

De app is laagdrempelig en veilig doordat hij volledig anoniem te gebruiken is. En uiteraard is

hij gratis. Als je hem opent, krijg je de keuze voor ouder of jonger dan 13 jaar. Vervolgens nodigt hij je uit om verder te kijken doordat de informatie heel overzichtelijk is en visueel aantrekkelijk. 'In totaal is hij al ruim 4.000 keer gedownload. En het laatste jaar heeft er zelfs een verdubbeling plaatsgevonden. Ik denk dat de coronaperiode daar van invloed op is geweest. Enerzijds omdat er helaas een stijging van kindermishandeling is doordat er meer spanningen thuis zijn. Anderzijds heb ik het gevoel dat het taboe op het eerlijk zeggen dat het niet zo goed gaat, een beetje doorbroken is.' Doordat de app anoniem is, is niet te achterhalen welk resultaat hij heeft opgeleverd. Dat is jammer, maar van ondergeschikt belang. Heel soms krijgt Naomy een reactie van iemand die hem gebruikt heeft, en die is dan altijd erg positief.

Om een nog groter bereik te creëren in haar strijd tegen kindermishandeling, heeft Naomy ook een lesprogramma en toolbox voor scholen ontwikkeld; voor basisscholen en middelbare. Uit onderzoek bleek namelijk dat scholen behoefte hebben het onderwerp onder de aandacht te brengen. Naomy geeft gastlessen en is daarvoor een online game aan het ontwikkelen. Hierin worden op een speelse manier situaties van mishandeling getoond waar de kinderen op kunnen reageren. 'Ik vind het heel belangrijk dat we tijdens de lessen een veilige omgeving creëren voor de kinderen omdat het onderwerp ze behoorlijk kan raken. Ik geef informatie en ga in gesprek met de kinderen. Dat ik ervaringsdeskundige ben, helpt enorm. Ik schroom niet om over mijn eigen verleden te praten. Indien nodig, verwijs ik de school naar een instantie die kan helpen.'

Naomy droomt van een eigen stichting tegen kindermishandeling, waar ze zich volledig op dit onderwerp kan storten. Nu is haar idee, de Care-Free app en het scholingsprogramma, ondergebracht bij Burgerkracht Limburg. Deze stichting heeft als doel de zelfredzaamheid van burgers te versterken en de participatie in de samenleving te vergroten. Naast het werk dat ze in het kader van kindermishandeling doet, werkt Naomy drie dagen in de week als jeugdzorgwerker in een observatie- en behandelgroep van Xonar. Daar begeleidt ze kinderen die uit huis geplaatst zijn. 'Ik vind het fijn in de leefwereld van hen van betekenis te kunnen zijn. De combinatie van dit werk met mijn inzet tegen mishandeling is een mooie combinatie.'

Altijd nog heeft haar mishandelingsverleden invloed op Naomy's leven. Zeker nu ze zelf kinderen heeft; ze heeft 2 dochters van 4 en 7 jaar en de derde is op komst. Ze is bijvoorbeeld extra kritisch op haar eigen moederschap waardoor ze zo nu en dan zelfs twijfelt of ze wel een goede moeder is. Tegelijkertijd heeft haar verleden haar daar gebracht waar ze nu is. Dit heeft ze vooral te danken aan de lieve mensen om haar heen die destijds naar haar geluisterd hebben en haar geholpen hebben. Maar natuurlijk ook dankzij haar eigen kracht. Ze heeft altijd al geweten dat ze iets met dit thema wilde gaan doen en haar verleden maakt haar enorm gedreven. Eigenlijk heeft ze haar doel al bereikt met de realisatie van de app en het scholingsprogramma, maar volgens mij is ze nog lang niet klaar. Sterker nog, het zou mij niet verbazen als dit nog maar het begin is. Het begin van een betere wereld.

Twée pleegmoeders

Sharon en Evelien zorgen sinds juni 2021 voor hun pleegzoontje van 4 jaar oud. Op een zonnige voorjaarsdag spreek ik met hen af om te praten over hun ervaringen als startende pleegouders. Het wordt een leuk gesprek waarin diverse onderwerpen aan bod komen.

Startfase

Na het doorlopen van de STIP worden Sharon en Evelien al snel benaderd door de contactpersoon van pleegzorg: er is een match. Na de eerste informatie besluiten ze verder te gaan met de kennismaking. Omdat hun pleegzoontje wegens omstandigheden niet langer in zijn huidige gezin kan blijven en pleegouders geen extra 'knip' voor hem willen wordt er versneld kennisgemaakt en ingelopen. Evelien: 'Anders moest hij eerst nog naar een crisispleeggezin, dat wilden we echt niet voor hem'. Terugkijkend hierop geven beide pleegouders aan dat ze bij de start weinig informatie hadden over het mannetje. Geleidelijk aan komt er meer informatie boven water waardoor ze ook bepaald gedrag beter kunnen plaatsen.

Sharon: 'We hebben echt veel geluk gehad met hem, hij was best lief en leek al snel op zijn gemak. Dat maakte het voor ons bij deze eerste plaatsing wel makkelijker. Hij kon ook nog twee dagen naar zijn oude kinderdagverblijf gaan, dat was heel fijn. Zo had hij tenminste nog een plekje waar hij het kende en zich vertrouwd voelde. Er waren al zoveel veranderingen voor hem geweest, dit gaf

hem wat houvast.'

Tijdens de eerste maanden is Evelien veel thuis, door pleegouderverlof en een re-integratie traject heeft ze de mogelijkheid om meer tijd met hem door te brengen. Sharon: 'Hij trok hierdoor ook meer naar Evelien in het begin, daar waren we in de STIP ook goed op voorbereid.' Evelien: 'Sharon is daar super goed mee omgegaan, ze heeft hem de tijd gegeven om uit zichzelf te komen en zijn tempo hierin gevolgd, dat was ook het advies vanuit pleegzorg. Daarna is dit ook goed gekomen, hij voelt zich bij ons alle twee fijn en op zijn gemak.'

Onderschat

Een ding hebben pleegouders onderschat en dat is de hoeveelheid mensen waar ze sinds de komst van hun pleegzoontje mee te maken hebben gekregen. De gezinsvoogd, de begeleider pleegzorg, andere hulpverleners die het bezoek begeleiden, contacten en app groepen met ouders en familie, contact met het kinderdagverblijf en sinds hij 4 jaar is de school. Daarnaast worden beginnende bestandspleegouders ondersteund door middel van PPI (Pleegouder Pleegkind

Interventie), een interventie die gericht is op de beginnende relatie tussen pleegouders en pleegkind. Deze wordt in het pleeggezin door de STIP contactpersoon gegeven. Sharon: 'Je moet er wel tegen kunnen, al die mensen die over de vloer komen of waarmee je op een of andere manier te maken krijgt'.

Waarom hebben jullie voor het pleegouderschap gekozen?

'We hadden een kinderwens maar wilden geen traject in om een eigen kind proberen te krijgen. Ook wilden we graag kinderen helpen, hen wat meegeven, een fijne plek bieden.' Sharon en Evelien krijgen veel positieve reacties en respect van anderen. Evelien: 'Maar ook wel negatieve opmerkingen over jeugdzorg in het algemeen. In de wijk waar wij wonen zijn relatief veel gezinnen waar jeugdzorg bij betrokken is of waar kinderen van uit huis geplaatst zijn. Sharon lachend: 'Ik werk bij de politie, volgens mij hebben de mensen daar meer problemen mee dan met het feit dat we pleegouders zijn.'

Krijgen jullie wel eens een reactie van anderen omdat jullie 2 pleegmama's zijn?

Sharon: 'Nee eigenlijk niet, wij bekijken het ook juist van de positieve kant. Juist als 2 mannen of 2 vrouwen de keuze maken om voor een kind te gaan zorgen dan weet je dat dit een bewuste keuze is omdat het krijgen van kinderen dan niet vanzelfsprekend is. We denken dat juist deze opvoeders in liefde voor deze kinderen zorgen en hen laten opgroeien. Dat geldt in ieder geval voor ons wel.'

Verandering

Het is een hele verandering in ons leven, het opvoederschap, geeft Evelien aan. 'Je kunt niet

meer spontaan dingen met z'n tweeën gaan doen en je bent wat minder flexibel. Maar we hebben een fijne oppas die bij ons in het gezin komt als we ergens heen willen gaan. Het is ook niet erg dat het leven anders is geworden, dat wilden we juist graag. Je neemt geen kind in huis om vervolgens zelf veel weg te gaan.'

Nu hun pleegzoontje ongeveer een jaar bij Sharon en Evelien woont, merken ze dat hij zijn plekje heeft gevonden. Hij ziet dit echt als zijn thuis en heeft van daaruit ook regelmatig contact met zijn ouders en familie. In de buurt is hij goed ingeburgerd en vrienden en bekenden weten niet beter dat hij er bij is als we op bezoek komen. Ook laat hij meer van zichzelf zien, dat betekent ook wel eens wat pittiger gedrag maar over het algemeen is het een lieve jongen. Opvallend gedrag is zijn grenzeloosheid wat betreft eten, daar moeten Sharon en Evelien hem echt bij helpen.

Zouden jullie pleegzorg aanraden aan anderen?

Evelien: 'Jazeker, maar geef goed je grenzen aan, kijk wat je kunt en wat bij je past. We hebben veel aan de STIP gehad ter voorbereiding maar je realiseert je op dat moment niet wat er allemaal op je af komt. In het begin waren we daardoor best wel eens onzeker. Maar we hebben gemerkt dat door onze vragen te stellen en onzekerheden te bespreken met de begeleider pleegzorg, we hier onze weg goed in gevonden hebben.'

Sharon: 'en het is zo mooi om de verandering te zien bij onze pleegzoon. In het begin was het een klein mannetje wat nog maar weinig kon vertellen. Nu is het een grote knul met een nog grotere woordenschat. We genieten van hem en van de verhalen die hij te vertellen heeft!'

De vereniging LOPOR

Landelijk Overleg PleegOuderRaden

'Waar de POR van XONAR de belangen behartigt van de pleegouders binnen XONAR, doet de LOPOR dat op landelijk niveau voor alle pleegouders'

Karin Gruyters, lid POR XONAR en bestuurslid LOPOR

LOPOR

De vereniging Landelijk Overleg PleegOuderRaden behartigt op landelijk niveau de belangen van pleegouderraden en de pleeggezinnen die zij vertegenwoordigen. Ze zijn gesprekspartner van de Rijksoverheid en van organisaties die zich met pleegzorg bezighouden, waaronder de Vereniging Nederlandse Gemeenten (VNG) en Jeugdzorg Nederland. Momenteel zijn 23 van de 28 pleegzorgorganisaties aangesloten bij de LOPOR. De reden van niet aansluiten is meestal dat de organisatie nog geen eigen POR heeft. Ook XONAR is aangesloten bij de LOPOR.

Invloed

De LOPOR is ontstaan uit de behoefte van een aantal pleegouderraden om informatie uit te wisselen. De vereniging verzamelt en bundelt informatie vanuit de pleegouderraden en benadert hiermee actief haar gesprekspartners. Zo wordt er met regelmaat naar de Tweede Kamer gegaan om de stem van pleegouders te laten horen, wat dikwijls zorgt voor echte eye-openers bij kamerleden. Zaken die op papier lijken te werken, doen dat niet altijd in de praktijk. De LOPOR zorgt dat dit duidelijk wordt.

Een mooi voorbeeld is de invloed die de LOPOR heeft gehad op het woonplaatsbeginsel. Waar eerst de gemeente waar het pleegkind werd geplaatst verantwoordelijk was voor de kosten, blijft dat nu de gemeente waar het pleegkind vandaan komt. Hier heeft de LOPOR gesprekken over kunnen voeren met de Tweede Kamer en mee mogen denken over een oplossing.

Pilot

Een andere mooie ontwikkeling is de pilot die binnenkort start. Er wordt vanuit de LOPOR een training ontwikkeld voor pleegouderraden, zodat zij alles leren over wet- en regelgeving, medezeggenschap en praktische zaken die een POR dient te weten. XONAR neemt deel aan deze pilot.

Signalen

De POR en de LOPOR kunnen niet zonder input van pleegouders. Geef daarom zoveel mogelijk signalen, zowel positief als negatief, door bij de POR van XONAR. Op die manier kunnen we deze zaken, indien nodig, ook landelijk aankaarten. U kunt contact opnemen met de POR via por@xonar.nl of bezoek de POR op de aangegeven momenten in het pleegoudercafé MAX.

INVLOED

LOPOR

POR

Pleegouder

Hoe lang mag ze nog blijven?

Als de dochter van haar man Arthur zwanger raakt op 18-jarige leeftijd besluiten Esther en Arthur haar op alle mogelijke manieren te ondersteunen. Helaas gaat dit anders dan gepland. Hun kleindochter Eefje woont sinds haar geboorte bij de twee. Esther doet hier hun veelbewogen verhaal.

'Arthur heeft twee kinderen uit een vorige relatie die allebei problemen hadden in het opgroeien. We hebben ze daarin natuurlijk altijd gesteund, dus toen zijn dochter Anke op haar 18e zwanger raakte was onze reactie meteen 'We helpen je'. Helaas ging dat al vanaf het begin van haar zwangerschap mis. In het begin wilde ze een abortus, echter heeft ze toch besloten dit niet te doen. Dit vond ik toen zo dubbel.

Zelf wilde ik namelijk ook graag een kind, maar ik wilde geen kind in de rommelige situatie brengen waar we ons nu in bevonden. Het was dus heel lastig om te zien dat ze zo twijfelde over het kindje. Ook verdween ze soms voor weken aan een stuk. Alle babyspullen heb ik misschien wel drie keer opnieuw gekocht en weer verkocht.

Net voordat ze moest bevallen was ze weer terug en hebben we doorgezet, nu zou ze hier blijven. Ze had een zware tijd tijdens haar bevalling en meteen nadat Eefje werd geboren duwde ze haar in mijn handen met de opmerking 'Doe jij het maar'. Ik nam dit toen niet al te serieus en gooide het ook op de emoties rondom de bevalling. Toen we een week thuis waren vonden we echter een memoblaadje in haar kamer. Ze was weggegaan en wilde niet meer terugkomen. Ze kon het niet.

Sindsdien zorgden Arthur en ik voor Eefje, wat we met veel liefde deden. Anke woonde niet meer bij ons, maar kwam wel nog soms langs en wilde Eefje dan 's avonds laat meenemen om aan haar vrienden te laten zien. Dat weigerden we en dat zorgde voor nog meer wrijving. Toch probeerden

we haar echt te blijven helpen. We hebben talloze keren gezorgd voor een woonplek, meubels, noem maar op. Steeds ging het weer mis.

Op een bepaald moment besloten we dat we het niet alleen konden en schakelden we jeugdzorg in. We wilden meer zekerheid. Dit werkte in beginsel helaas averechts. Door het hele traject raakte Anke ook meer op de hoogte van haar eigen rechten, iets dat natuurlijk goed is. Alleen gebruikte zij die rechten om steeds maar weer te dreigen Eefje bij ons weg te halen als we iets tegen haar zin deden. Dat was onze grootste nachtmerrie, dat ze Eefje mee zou nemen en niet meer terug zou komen.

We gingen een enorm onzeker periode in. Steeds maar weer die onzekerheid en de vraag die we onszelf stelden: Hoe lang mag ze nog blijven? Het was een ontzettend lastige tijd. De bezoekenregelingen waren moeilijk en iedere keer was ik weer zo bang haar achter te laten bij Anke, die inmiddels zelf nog een kindje had gekregen en haar pasgeboren zoontje bij de andere grootouders had ondergebracht. We kregen in die tijd gelukkig wel hele fijne begeleiding vanuit XONAR, omdat we aangewezen waren als de pleegouders van Eefje. Zij voelden als zo'n beetje de enige houvast die we hadden, onze begeleider waar we op terug konden vallen en die er voor ons was. Dat was onzettend fijn.

Inmiddels was ik zelf ook bevallen van onze dochter Ella. De meiden waren echt zusjes en ons gezin voelde zo compleet. Toch bleef die onzekerheid en naarmate Eefje groter werd en zichzelf ook wat meer kon uiten kwam daarbij dat ze echt niet meer naar Anke wilde. Ik moest haar ongeveer omkopen om nog te willen gaan. Op een bepaald moment was het klaar voor ons

en zijn we zelf verder onderzoek gaan doen naar onze rechten. We wilden graag het gezag over Eefje zodat we niet meer zo afhankelijk zouden zijn van Anke en haar toch wel grillige gedrag.

Het bleek dat Anke al veel eerder had aangegeven bij jeugdzorg dat ze van het gezag af wilde. Jeugdzorg had haar echter geadviseerd dit niet te doen. Tot het moment dat er tijdens een bezoek weer de pleuris uitbrak en ze wederom aangaf dat ze van 'Eefje af wilde'. Toen hebben we alles in gang gezet. Dit duurde natuurlijk de nodige tijd, maar in 2014 kregen we het gezag over Eefje. Dit zorgde voor zoveel rust.

Eefje heeft momenteel geen contact met Anke. Dit wil ze niet. Hoewel we geen moment slecht hebben gepraat over Anke, zijn we wel eerlijk geweest. We houden haar niet tegen in het contact, maar ze wil het momenteel echt niet. Ook met haar halfbroers en zussen, dit zijn er inmiddels vijf, houdt ze het contact af. Als ze dit in de toekomst wel wil zullen we haar daar natuurlijk in steunen, het gaat immers om wat zij wil in dit geval.

Eefje is een heel bijzonder meisje. Ze is geen allemansvriend en vindt contact soms wat lastig, iets wat ik niet gek vind na alles wat ze toch heeft moeten doormaken. We proberen haar zelfstandigheid zo veel mogelijk te stimuleren. Ze heeft nu verschillende vriendinnen en ze is druk met haar toekomst bezig. Ze wil kok worden. Ze is van zo ver gekomen en we zijn echt ontzettend trots op haar. We genieten van ieder moment met z'n vieren. We weten namelijk dat dit helemaal niet vanzelfsprekend is.'

BEREIKBAARHEID XONAR TIJDENS KANTOORTIJDEN

Vorbereiding, Screening & Matching
Severenstraat 16
6225 AR Maastricht

Pleegzorg regio Maastricht Heuvelland
Severenstraat 16
6225 AR Maastricht

Pleegzorg regio Parkstad
Heerlerbaan 142
6419 CH Heerlen

Pleegzorg regio Westelijke Mijnstreek
Onderste Sittarderweg 2
6141 AZ Limbricht

t. 043 - 604 55 55 / pleegzorg@xonar.nl

BEREIKBAARHEID XONAR BUITEN KANTOORTIJDEN

Bereikbaarheidsdienst

Ontstaat er buiten onze kantooruren een crisissituatie in uw pleeggezin waarbij u een hulpverlener van XONAR wilt raadplegen? Belt u dan met onze bereikbaarheidsdienst:

t. 043 -604 59 09

MAX DEPOT - MATERIALEN AANBOD XONAR

Voor kostenloze uitleen van baby- en kinderbenodigdheden.

Openingstijden: dinsdag van 09.30 - 14.00 uur en donderdag van 09.30-11.30 uur. Daarbuiten enkel voor crisisplaatsing op afspraak.

Locatie:	Severenstraat 16 6225 AR Maastricht	E-mail:	pleegzorg@xonar.nl
		Telefoon:	06 - 12 04 51 95 06 - 24 72 69 78

INFORMATIEBIJENKOMSTEN VOOR BELANGSTELLENDE IN HET PLEEGOUDERSCHAP

Maandag 19 september van 19.30-21.30 uur
Locatie: XONAR, Onderste Sittarderweg 2 te Limbricht

Dinsdag 8 november van 19.30-21.30 uur
Locatie: XONAR, Heerlerbaan 142 te Heerlen

Dinsdag 13 december van 19.30-21.30 uur
Locatie: XONAR, Severenstraat 16 te Maastricht

Kent u iemand die interesse heeft in het pleegouderschap? Verwijs hem/haar gerust naar de website van XONAR en naar bovenstaande informatiebijeenkomsten.

Deze datums zijn onder voorbehoud. Mocht het niet mogelijk zijn om de informatiebijeenkomsten live te laten doorgaan, kunt u altijd een webinar volgen dat we hebben opgenomen. Daarnaast zullen we op een andere manier met u in contact treden om u van informatie te voorzien en uw vragen te beantwoorden.

Aanmelden voor de informatiebijeenkomsten kan via onze website.

DESKUNDIGHEIDSBEVORDERING

XONAR pleegzorg vindt het zeer belangrijk om u te ondersteunen in het bevorderen van uw deskundigheid. Ook in 2022 hebben we weer een uitgebreid pakket aan cursussen, trainingen en lezingen die we aanbieden. Onderstaand een greep uit ons aanbod, houd voor het actuele aanbod ook de nieuwsbrief en onze website in de gaten.

TRAINING STIP

In het najaar van 2022 start weer een nieuwe STIP-training voor aspirant-pleegouders. Het STIP-voorbereidingsprogramma is gericht op voorbereiding en selectie. Ook wordt na deelname duidelijk welke vorm van pleegzorg voor u en uw gezin het meest geschikt is. Er is nog plek voor enkele aspirant bestandspleegouders. De trainers zijn Inge Kubben en Mieke Berntsen.

TRAINING GRIP (GROOTOUDERS IN PLEEGZORG)

Dit programma is alleen voor grootouders die pleegouder zijn voor hun kleinkind. Samen met andere pleeggrootouders zorgen gaan we praten over de onderwerpen die daarbij horen. Het is de bedoeling dat u naar alle bijeenkomsten komt.

De bijeenkomsten vinden plaats op:

- Maandag 3 oktober 2022
- Maandag 7 november 2022
- Maandag 12 december 2022
- Maandag 9 januari 2023
- Maandag 6 februari 2023
- Maandag 6 maart 2023
- Maandag 3 april 2023
- Maandag 8 mei 2023

De bijeenkomsten vinden plaats op de locatie van XONAR aan de Heerlerbaan 142 te Heerlen. We beginnen om 9.30 uur en stoppen uiterlijk om 14.00 uur. Wij zorgen voor een lunch. Er is plek voor 10 deelnemers. Trainers: Francien Kurvers en Armanda Dierx

TRAINING ZORGEN VOOR GETRAUMATISEERDE KINDEREN

Reeds vele pleegouders van XONAR hebben deze training gevolgd en kijken tevreden terug op de training. Vooral het uitwisselen van ervaringen, in combinatie met de aangeboden leerstof, wordt als zeer zinvol ervaren. De training heeft als doel kennis van trauma te vergroten zodat:

- pleegouders het gedrag van hun pleegkind beter begrijpen;
- pleegouders beter met het gedrag van hun pleegkind om kunnen gaan.

Ook dit najaar starten we weer met een groepstraining Zorgen voor getraumatiseerde

kinderen. De training zal plaatsvinden op de volgende datums. Het is de bedoeling dat u alle 8 bijeenkomsten volgt:

- 18 oktober 2022
- 1 november 2022
- 15 november 2022
- 29 november 2022
- 13 december 2022
- 10 januari 2023
- 24 januari 2023
- 7 februari 2023

De bijeenkomsten vinden plaats op de locatie van XONAR in de Westelijke Mijnstreek (Sittard of Limbricht, exacte locatie wordt nog bekend gemaakt). Alle bijeenkomsten beginnen om 9.30 uur en duren tot 12.00 uur. Er is plek voor 10 deelnemers. Trainers: Monique van den Broek en Inge Kubben.

TRAINING WAAKZAAM ZORGEN VOOR TIENERS

Dit is een training voor pleegouders van tieners. In deze groepstraining gaan we samen op zoek naar wat werkt in de opvoeding van tieners/ pubers en hoe je daarbij als pleegouder vanuit verbinding met je kind ook kunt begrenzen. Deze training is gebaseerd op de methodiek Waakzame Zorg- Geweldloos Verzet – Nieuwe Autoriteit.

De training bestaat uit 6 bijeenkomsten. De bijeenkomsten vinden plaats op:

- Vrijdag 16 september 2022
- Vrijdag 30 september 2022
- Vrijdag 14 oktober 2022
- Vrijdag 11 november 2022
- Vrijdag 25 november 2022
- Vrijdag 9 december 2022

Alle bijeenkomsten beginnen om 9.30 uur en duren tot 12.00 uur. De bijeenkomsten vinden plaats op de locatie van XONAR aan de Heerlerbaan 142 te Heerlen. Er is plek voor 10 deelnemers. Trainers: Olga Naseman en Rachel Lemlijn

LEZING ERVARINGSDESKUNDIGE MARIËL VOS

XONAR heeft in het najaar een lezing geboekt van Mariël waarin zij meer deelt over haar leven en haar ervaringen met onder andere pleegzorg. U kunt zich aanmelden via pleegzorg@xonar.nl. U kunt ook alvast vragen die u heeft toesturen aan Mariël via vosmariel@gmail.com.

Voor informatie over of aanmelding voor alle in deze agenda genoemde activiteiten kan contact met ons opgenomen worden door een mail te sturen naar pleegzorg@xonar.nl of te bellen naar het algemene nummer van XONAR (043-604 55 55) en te vragen naar een medewerker van VSM (pleegzorg).

XONAR zoekt nieuwe pleegouders!

Meer info? www.xonar.nl

XPEDITIE PLEEGZORGNIEUWS | jaargang 13 | nr. 1 | juli 2022

www.xonar.nl

De kinderen op deze foto's zijn geen pleegkinderen. Wij maken gebruik van stockfoto's.